

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐαγγέλιον ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἔν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Αὐγούστου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 39

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς θεωρεῖ
ἐπεύθυνους γι' ἁμαρτήματα, ποὺ ἄλλοι
μᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάνουμε. Ὑπεύθυ-
νοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἀναγκάζουν.

— Ναι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐμποδίζει
νὰ γινόμεστε κακοί. Τί φοβερό, νὰ γίνε-
ται κακὸς σὰν τὸν Σάμπο! Αὐτὴ θὰ
ἦταν ἡ μεγαλύτερη δυστυχία!

Ἡ Κάσσυ κοίταξε τὸν Τόμ
μὲ ἐκπληξη, σὰν νὰ πέρασε
μιά καινούργια σκέψη ἀπὸ τὸ
νοῦ της. Ὑστερα, ἀναστενά-
ζοντας βαθιά, φώναξε:

— Ἀχ, ὁ Θεὸς ἄς μᾶς βοη-
θήσει. Ἐχεις δίκιο!

Κι' ἔκρυψε τὸ κεφάλι της
μέσα στὰ γόνατά της κι' ἄρ-
χισε τὰ κλάμματα. Ὁ Τόμ
τότε τῆς εἶπε μὲ σδυσμένη
φωνή:

— Διαβάστε μου σὰς παρα-
καλῶ κάτι ἀπὸ τὴν Ἀγία
Γραφή. Εἶναι μέσα στὴν τσέ-
πη τοῦ σακκαριοῦ μου. Μοῦ
τὴ δίνετε;

Ἡ Κάσσυ ὑπάκουσε κι' ὁ
Τόμ τῆς ἔδειξε τὴν ἀφήγηση
τῆς σταύρωσης. Ὅταν ἔφτα-
σε στὴ φράση: «Πάτερ, ἄφες
αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδας τί ποι-
οῦσι», ἡ Κάσσυ ἄφισε τὸ βι-
βλίον νὰ τῆς πέσει ἀπὸ τὰ χέ-
ρια καὶ κρύβοντας πάλι τὸ πρόσωπό της
στὰ χέρια της, ξέσπασε σὲ λιγμούς. Ὁ
Τόμ ἔκλαιγε κι' αὐτός.

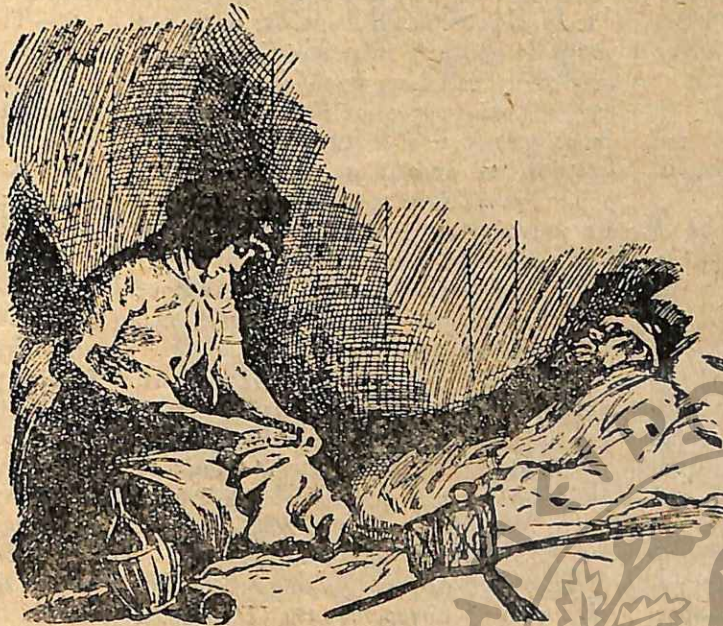
— Ἀς μπορούσαμε νὰ υπομένουμε ὁ-
λοὶ ὅπως κι' Αὐτός! εἶπε σὲ λίγο ὁ Τόμ.
Αὐτὸς δὲν πίστευε ὅτι ὁ Θεὸς ἦταν ἐ-
χθρὸς του, ἐπειδὴ τὸν ἔκαμε νὰ υποφέ-
ρει.

— Μὰ γιατί τότε μᾶς φέρνει στὴν ἀ-
νάγκη νὰ γινόμεστε κακοί; ρώτησε ἡ
Κάσσυ.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι μὲ τὴ θέληση

μποροῦμε νὰ μὴν υποχωρήσουμε, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Τόμ.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό, εἶπε ἡ Κά-
σσυ. Αὐριο θὰ ξαναρχίσουν πάλι καὶ στὸ
τέλος θὰ σ' ἀναγκάσουν νὰ λυγίσῃς. Τὸ
ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ μὲ τὴν καϊμένη τὴν
Ἑμμελίνα. Ὅταν ἦμουν νέα, ἀγαποῦ-
σα τὸ Θεὸ καὶ προσευχόμουν σ' αὐτόν,

«Ὅταν ἔφτασε στὴ φράση Πάτερ ἄφες αὐτοῖς...»
(Σελ. 457, στ. α'.)

ὅπως κάνει τώρα κι' ἡ Ἑμμελίνα. Ἀπὸ
τότε ὅμως ποὺ μοῦ πῆραν τὰ παιδιὰ
μου, μοῦ φαίνεται πὼς μὲ κυνηγοῦν
κακὰ πνεύματα, καὶ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὸ
Λεγκρή, νὰ τοῦ ἀνταποδώσω ὅλο τὸ κακὸ
ποὺ μοῦχει κάμει! Θὰ τὸν σκοτώσω μὲ
τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, κι' ὕστερα ἄς γί-
νῃ ὅ,τι θέλει!

Σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Μπορῶ νὰ κάμω ἀκόμη τίποτα
γιὰ σένα; Θέλεις λίγο νερό;

Ὁ Τόμ ἤπνε πάλι διψασμένος κι' ὁ

στερα τῆς εἶπε, κοιτάζοντάς τη μὲ συμ-
πόνια:

— Πηγαίνετε σ' Αὐτόν, ποὺ δίνει τὸ
νερὸ τῆς ζωῆς.

— Μὰ ποῦ εἶναι; ρώτησε ἡ Κάσσυ.
Ποῦ εἶναι; Ὅταν ἦμουν μικρή, μοῦδει-
χναν μιὰ εἰκόνα καὶ μοῦλεγαν: Νὰ ὁ
Θεός. Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει
λοιπὸν στὸν κόσμον τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἁ-
μαρτίας; Εἴμαστε χαμένοι γιὰ πάντα!

Ὁ Τόμ δέλησε νὰ τῆς πεί κάτι, ἀλ-
λὰ ἐκείνη τὸν ἐμπόδισε:

— Μὴ μιλᾷς πολὺ, δυστυ-
χησμένε, γιατί δὲν μπορεῖς.
Προσπάθησε νὰ κοιμηθεῖς.
Θὰ σοῦ κάμει καλὸ.

Τοῦ ἄφισε τὴ μποτίλλια μὲ
τὸ νερὸ πλαίε στὴ στρωμνὴ
του, κι' ἔφυγε.

Πρῶτ' πρῶτ', ὁ Λεγκρή πῆ-
γε νὰ ἰδεῖ τὸν Τόμ.

— Τὸ λοιπόν, ἀγόρι μου,
πὼς πᾶνε τὰ κέφια; τὸν ρώ-
τησε χαχανίζοντας. Σοῦκα-
ναν καλὸ οἱ ξυλιές; Σοῦ πέ-
ρασε τώρα ἡ θρησκοληψία
σου;

Ὁ Τόμ μιলাῖ.

— Τσακίσου, σήκω ἀπά-
νω, κτήνος! φώναξε τότε ὁ
Λεγκρή, δίνοντάς του μιὰ
κλωτσιά.

Γιὰ τὸν Τόμ, ποὺ τὸ κορ-
μί του ἦταν κατασχοτωμένο,
δὲν ἦταν εὐκολὴ δουλειὰ νὰ
σηκωθεῖ. Προσπάθησε ὥστώ-

σο νὰ τὸ κάνῃ, ἐνῶ ὁ ἀφέντης του τὸν
περίπαιζε γι' αὐτὴ τὴν προσπάθειά του.

— Τώρα, γονάτισε καὶ ζήτησε συγ-
γνώμη γιὰ τίς ἀνοησίες ποὺ ἔκανες χθές.

Ὁ Τόμ ἔμεινε ἀκίνητος.

— Γονάτισε, παλιόσκυλο! φώναξε ὁ
Λεγκρή, χτυπώντας τον μὲ τὸ μαστί-
γιό του.

— Δὲ μπορῶ, Μάσσα. Ἐκαμα ὅ,τι
νόμιζα δίκαιο, καὶ ἂν μοῦ ξανατύχαινε
καὶ τώρα, τὸ ἴδιο θὰ ξανάκανα. Δὲ
μπορῶ νὰ βλάψω κανέναν, ὅποιος κι' ἂν

μέ διατάζει. "Όταν σκοτώνετε τὸ σῶμα μου, Μάσσα, τί ἄλλο θὰ μπορέσετε νὰ μοῦ κάνετε; Μὲ ἀγοράσατε, θὰ εἶμαι σκλάβος σας πιστός, θὰ σὰς δουλεύω ὅσο ἔχω καιρὸ κι' ὅσο βαστοῦν τὰ χέρια μου. Τὴν ψυχὴ μου ὅμως δὲν τὴν δίνω σὲ κανένα. Ἡ ψυχὴ μου ἀνήκει στὸν Κύριο καὶ θὰ ὑπακούω στὶς ἐντολές του, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ πρόκειται νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ. Δὲν τὸν φοβοῦμαι τὸ θάνατο, Μάσσα Λεγκρή!

— Θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ τὸν φοβηθεῖς! φώναξε μὲ λύσσα ὁ Λεγκρή.

— Ὁ παντοδύναμος Θεὸς θάρθει νὰ μὲ βοηθήσει!

— Σκασμός! ἐφώνησε δυνατὰ ὁ Λεγκρή, ρίχνοντας χάμω τὸν Τὸμ μ' ἓνα χτύπημα.

Συγκρατήθηκε ὡς τόσο μὲ πολὺν κόπο καὶ πρόσθεσε:

— Δὲ θὰ τὰ σπρώξω τὰ πράγματα γιὰ τὴν ὥρα, γιὰτὶ μοῦ χρειάζονται ὅλοι οἱ ἐργάτες μου αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Ἀλλὰ νὰ τὸ ξέρετε, Τὸμ, ὅτι ἐγὼ δὲν λησμονῶ ποτέ. Θὰ τὰ γράψω αὐτὰ στὸ λογοριασμό σου καὶ μιὰ μέρα θὰ μοῦ τὰ πληρώσεις. Θὰ μοῦ τὰ πληρώσει δηλαδὴ τὸ παλιόπετό σου τὸ μαῦρο. Τὸ κατάλαβες;

Καὶ βγήκε, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Ἡ Κάσσυ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ ἀπὸ μακριά, γλύστερσε κοντὰ στὸν Τὸμ καὶ τὸν ρώτησε:

— Πῶς εἶσαι, σύντροφε;

— Ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελό του κι' ἐκλείσε τὰ στόματα τῶν θηρίων, γι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀποκρίθηκε ὁ Τὸμ.

— Ναί, γι' αὐτὴ τὴ φορά. Ἀλλὰ τὸ μῖσος τοῦ θὰ σὲ κυνηγήσει μέρα τὴ μέρα καὶ θὰ σοῦ πιεῖ τὸ αἷμα σου στάλα μὲ στάλα. "Α, τὸν ξέρω ἐγὼ αὐτόν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'.

Ἐλευθερία

"Ἄς ἀφήσουμε γιὰ λίγον καιρὸ τὸν μπάρμπα Τὸμ καὶ τὸν κακὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν βασανίζει, κι' ἄς ἴδουμε τί ἀπόγινε ὁ Γιώργης κι' ἡ γυναίκα του, ποὺ τοὺς ἀφίστασε στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ἡ κυρὰ Δορκὰς πῆρε νὰ περιποιηθεῖ τὸν Τὸμ Λόκερ, ποὺ φώναζε καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμον σὰν πληγωμένος ταῦρος.

Φαντασθῆτε μιὰ ἀγαθὴ γυναίκα μὲ τὸ κοστούμι τῶν κουάκερων, νὰ περιποιέται τὸν μεγαλόσωμο ἐκεῖνο κι' ἄγριο ἔμπορο τῶν σκλάβων!

— Στὸ διάβολο! φώναξε ὁ Τὸμ Λόκερ, δίνοντας μιὰ γροθιά πάνω στὶς κουβέρτες του.

— Θωμᾶ, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ μεταχειρίζεστε τέτοιες ἐκφράσεις, εἶπε ἡ κυρὰ Δορκὰς ταχτοποιώντας ἡσυχὰ τὶς κουβέρτες.

— Καλὰ, κυροῦλα, δὲν τὸ ξαναλέω, ἂν μπορέσω νὰ κρατηθῶ. Ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη, πάει νὰ σκάσει κανεῖς.

Ἡ Δορκὰς σήκωσε τὴ μιὰ κουβέρτα

καὶ εἶπε στὸν Τὸμ Λόκερ πολὺ σοβαρά:

— Καλύτερα ν' ἀφίσῃς τὶς φωνές καὶ τὶς βλαστήμιες καὶ νὰ συλλογιστεῖς τὴν περασμένη διαγωγή σου.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο νὰ τὴ συλλογιστῶ; Δὲν ἔχω ὁρξῆ νὰ κάθομαι τώρα νὰ συλλογίζομαι! Ἡ γυναίκα μὲ τὸ παιδί ἐδῶ εἶναι;

— Ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ἡ Δορκὰς.

— Καλὰ θὰ κάνουν, νὰ περάσουν τὴ λίμνη τὸ γρηγορότερο.

— Μὰ αὐτὸ θὰ κάνουν, φαντάζομαι, εἶπε ἡ καλὴ κουακερίνα, πιάνοντας ἡσυχὰ τὸ πλέξιμό της.

— Καὶ νὰ ξέρετε ὅτι στὸ Σάντουσκυ, ἔχουμε ἄνθρώπους ποὺ ἐπιβλέπουν τὰ πλοῖα. Δὲ μὲ νοιάζει τώρα νὰ τὸ μαρτυρήσω. Θέλω νὰ τὸ σκάσουν, γιὰ νὰ λυσσάξῃ αὐτὸ τὸ παλιόσκυλο ὁ Μάρκς, ποὺ νὰ τὸν πάρει ὁ διάβολος καὶ νὰ τὸν σηκώσει!

— Θωμᾶ! φώναξε ἡ Δορκὰς.

— Νὰ σοῦ πῶ, κυροῦλα, ἂν δὲ μ' ἀφίσσεις νὰ μιλῶ γιὰ νὰ ξεθυμάνω, θὰ σπάσω σὰν μποτίλλια ποὺ τὴ βούλωσαν σφιχτά. Πὲς ὅμως στὴ γυναίκα νὰ ἀλλάξῃ ροῦχα, γιὰτὶ ἔχουμε δώσει τὰ χαρακτηριστικά της στὸ Σάντουσκυ.

— Καλὰ, εἶπε ἡ Δορκὰς.

Ἐδῶ θὰ χωριστοῦμε ἀπὸ τὸν Τὸμ Λόκερ, ἀφοῦ προσθέσουμε ὅτι μετὰ τὴν νοσηλεία του στὸ σπῆτι τῶν Κουάκερων, ποὺ βάσταξε τρεῖς σχεδὸν ἑβδομάδες, βγήκε πολὺ φρονιμώτερος καὶ σοβαρότερος ἀπὸ ὅ,τι εἶχε μπεῖ. Ἀντὶ νὰ ξαναρχίσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δουλεμπόρου, πῆγε κι' ἐγκατεστάθηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καινούργιες ἀποικίες, ὅπου ἔπιασε δουλειὰ καὶ μιλοῦσε πάντα μὲ τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ γιὰ τοὺς Κουάκερους κι' ἐξιστοροῦσε τὶς περιποιήσεις ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει.

Ἀφοῦ ὁ Τὸμ Λόκερ φανέρωσε ὅτι στὸ Σάντουσκυ ὑπῆρχαν κατάσκοποι, ὁ Γιώργης μὲ τὴν Ἑλίτσα καὶ τὸ παιδί τοὺς πῆγαν στὸ Σάντουσκυ μὲ ἰδιαίτερο ἀμάξι καὶ φιλοξενήθηκαν σ' ἓνα φιλικὸ σπῆτι, περιμένοντας εὐνοϊκὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ περάσουν τὴ λίμνη.

Τὰ σκότῃ ἀρχίζαν νὰ σκορπίζουν ἐπὶ τέλους κι' ὁ αὐγερινὸς τῆς ἐλευθερίας ἔμελλε γρήγορα ν' ἀνατείλει γι' αὐτοὺς. Ὁ Γιώργης θὰ εἶχε πιά τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἄνθρωπος κι' ὄχι ζῶο, νὰ προστατεύει τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του, νὰ ἔχει θρησκεία, σπῆτι, χαρὰ καὶ ἀνεξαρτησία. Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις στριφογύριζαν στὸ κεφάλι του, καθὼς καθόταν καὶ κοίταζε τὴ γυναίκα του, ποὺ φοροῦσε ροῦχα ἀντρίκια γιὰ νὰ διευκολύνει τὴ φυγὴ της.

— Τώρα τὰ μαλλιά! εἶπε δείχνοντας τὰ μαῦρα της μαλλιά, ποὺ χυνόνταν στοὺς ὤμους της. Δὲν εἶναι κρῖμα νὰ τὰ κόψω, Γιώργη;

Ὁ Γιώργης χαμογέλασε πικρά, ἀλλὰ

δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ Ἑλίτσα γύρισε πρὸς τὸν καθρέφτη, πῆρε τὸ ψαλλίδι στὰ χέρια της καὶ σὲ λίγο ὅλες οἱ μπούκλες της ἦταν σωριασμένες χάμω.

— Γιὰτὶ εἶσαι ἔτσι συλλογισμένος; εἶπε ὕστερα πλησιάζοντας τὸν ἄντρα της. Σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες θὰ εἴμαστε στὸν Καναδᾶ—καὶ τότε...

— Αὐτὸ συλλογίζομαι καὶ γώ, εἶπε ὁ Γιώργης. Σήμερα κρίνεται ἡ τύχη μας καὶ σκέψου τί τραγικὸ θὰ εἶναι νὰ τὰ χάσουμε ὅλα, τώρα ποὺ φτάσαμε στὸ τέλος!

— Μὴ φοβάσαι τίποτα! τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐφύλαξε ἔως ἐδῶ, γιὰ νὰ μᾶς ἀφίσει ὕστερα νὰ χαθoῦμε.

— Εἶσαι ὁ καλὸς ἄγγελος! Πιστεύεις ἀληθινὰ, ὅτι μέλλουν νὰ τελειώσουν γιὰ πάντα οἱ χρονιὲς τῆς δυστυχίας μας, κι' ὅτι ἐπιτέλους θ' ἀποκτήσουμε τὴν ἐλευθερίαν μας;

— Εἶμαι σίγουρη, Γιώργη, εἶπε μὲ δάκρυα ἐλπίδας καὶ χαρᾶς στὰ μάτια. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου ὅτι σήμερα ὁ Θεὸς θὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὴ σκλαβιά...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε μιὰ μεσόκοπη γυναίκα μὲ τὸν Χάρρυ, ποὺ ἦταν ντυμένος σὰν κοριτσάκι.

— Τί χαριτωμένο κοριτσάκι! εἶπε ἡ Ἑλίτσα: νὰ τὸ λέμε Ἑρριέττα!

Τὸ παιδί, σατισμένο μὲ τὸ νέο του κοστούμι, κοίταζε τὴ μητέρα του δίχως νὰ μιλεῖ.

— Χάρρυ, δὲ γνωρίζεις τὴ μητεροῦλα σου; εἶπε ἡ Ἑλίτσα, ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά της.

Τὸ παιδί ὅμως σφίχτηκε κοντὰ στὴν κυρία Σμίθ.

— Ἐλα, τώρα, Ἑλίτσα, τί ὠφελεῖ νὰ τὸ ἀγκαλιάσεις, ἀφοῦ πρέπει νὰ ταξιδέψῃ χωριστὰ ἀπὸ σένα; Δοιπὸν, κυρία Σμίθ, πρόσθεσε μιλώντας στὴν ξένη γυναίκα, σύμφωνοι: εἰσαπτε θεία μας καὶ ταξιδεύετε μαζί μας, εἰ;

— Ἀκουσα νὰ λέν, εἶπε ἐκεῖνη, ὅτι σ' ὅλους τοὺς καπετάνιους ἔδωσαν τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνδὺς ἄντρα καὶ μιανῆς γυναίκας, ποὺ ταξιδεύουν μαζί μ' ἓνα παιδί.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε γελώντας ὁ Γιώργης. Ἄν τοὺς συναντήσουμε, θὰ τοὺς εἰδοποιήσουμε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἡ ἀμάξα σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, κι' οἱ φυγάδες ἀποχαιρέτησαν τὴν καλὴ οἰκογένεια ποὺ τοὺς εἶχε φιλοξενήσει. Ἡ κυρία Σμίθ, σεβαστὴ κυρία ποὺ κατοικοῦσε στὸν Καναδᾶ, ὅπου ἔπρεπε νὰ γυρίσει ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, δέχτηκε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς θείας τοῦ Χάρρυ—δηλ. τῆς Ἑρριέτας. Μάλιστα γιὰ νὰ κολοπιᾶσει τὸ παιδί νὰ μὲνι μαζί της, τὸ φρόντιζε μόνη της αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Στὸν πορφυρὸ τοῦ θρόνου κάθεται ὁ Βασιλιάς. Γιομίζουν οἱ σατράπες τὴν αἴθουσα. Ἐκατὸ Λάμπες φεγγοβολᾶνε ἀπάνω στῆς παλιᾶς Κάμαρας τὸ τάβανι. Τί εὐθυμο ἀλαλητό!... Εἰν' ἐκατὸ κι' οἱ κούπες, καὶ κάθε μιὰ χρυσή—οἱ Ἰουδαῖοι πιστεύουν πὼς εἶναι καὶ ἱερές—ἔχουν καὶ κρουσταλλένιες τοῦ Γιεχωβά, βαριές, Ποὺ μέσα τοὺς φυλᾶνε τὸ θεϊκὸ κρασί...

Τὴν ἴδια ὥρα τότες, στὴν ἴδια ἐκεῖνη σάλα, Τὰ δάχτυλα ἀσωμάτου ἐνὸς χειροῦ γαμψὰ Πάνω στὸν ἄσπρο τοῖχο, μὲ γράμματα μεγάλα Γράφουν, σὰν νὰ κυλᾶνε σὲ ἄμμον ἀλαφριά. Καὶ γράφουν... καὶ γράφουν, καθέννας γιὰ νὰ ἰδῇ, Ὑψώνει τὸ κεφάλι, αὐτὸ τὸ χέρι ποὺ ἔχει Νύχια μακριὰ κι' ἀπάνω στὸν ἄσπρο τοῖχο τρέχει Σὰν νὰ κρατᾶει κρυμμένο τὸ μαγικὸ ραβδί...

Κοιτάζει κι' ὁ Μονάρχης, παγώνει τοῦ τὸ γαῖμα Ἀπ' τοῦ τρελλοῦ τοῦ τρόμου τὸ σκοτεινὸ βοριά. Σβύνεται καὶ θολώνει τὸ αὐστηρὸ τοῦ βλέμμα Καὶ ἡ φωνὴ του τρέμει μὲ τρέμουλα βαρεῖα: «Φανάξτε τοὺς σοφοὺς μου ἀπ' ὅλο τὸ λαὸ μου Τοὺς πιδ σοφοὺς μου ἄνδρες Νὰ νιώσουν τὰ σκληρὰ Τὰ λόγια νὰ ἐξηγήσουν τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ τρόμου Ποὺ σβύσαν τὴ μεγάλη βασιλικὴ χαρὰ...»

Εἰν' οἱ σοφοὶ σπουδαῖοι τῆς φωτεινῆς Χαλδαίας, Μὰ τώρα ἔχουν χαμένο τῆς γνώσης τοὺς τὸ φῶς. Ἀγνωρῆ μένει ὁμπρὸς τῆς ἡ ἐγνοια τῆς ἰδέας, Τὰ γράμματα κανέννας δὲν ἐνοίωσε σοφός... Καὶ τὶς Βαβέλ ἀκόμα οἱ γέροντες, σκυφτοί, Ἦρθαν μὲ τὴν κρυμμένη σοφία τοὺς κι' αὐτοί, Μ' ἄλλομονο ἔχουν χάσει τὴ φωτεινὴ τῆς γνώσης, Ἐξηγήσει κανέννας δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ...

Μὰ ξάφνου τώρα φτάνει κατάδικος, μὲ νιάτα Γιομάτος, καὶ μὲ φλόγα σοφίας μὲς στὰ στήθια. Ἀκούγοντας τὴν ἄγρια τοῦ Βασιλιά του διάτα, Διάβαζε, τὴν ἀλήθεια Μὰ ν' ἐκεῖ, φάρες,—Λάμψη λαμπρὴ στὴ σάλα τὸ κήρυγμά του χύνει,

Ἡ προφητεία φαντάζει μὲ λόγια φωτεινά, Τὰ διάβαζε στῆς νύχτας τὴν τρομερὴ γαλήνη καὶ ἡ καινούργια ἡμέρα τὰ βγάζει ἀληθινὰ...

«Τοιμᾶστε τοῦ Βαλτάσαρ τὸ μαρμαρένιο μνήμα, Θέ ν' ἀρπαχτῇ σὲ λίγο ἀπὸ τὸν ψυχραπάτη Χίρο, γιὰ τὸ βαρὺ του

τὸ σκοτεινὸ τοῦ κρῖμα, Συντρίμι θὲ νὰ πέσῃ, μαῦρη καὶ κρύα στάχτη. Σάβανο στὸ κορμί του ἡ λαμπερὴ πορφύρα, Ἡ χώρα του θὰ πέσῃ στῆς νύχτας τὰ ἐρέβη, Ἡ Μοῖρα τοῦχει κλείσει τῆς ζήτησης τοῦ τῆ θύρα, στὸ θρόνο τὸν λαμπρὸ του ὁ Πέριος θὲ ν' ἀνέβῃ!»

(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ)

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

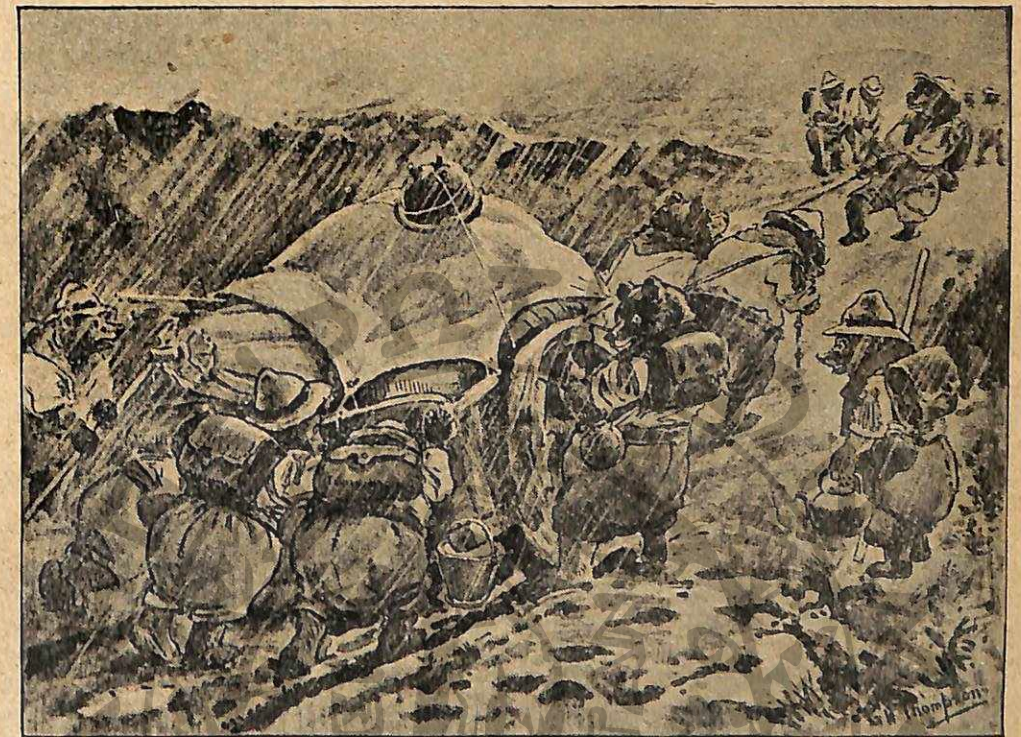
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

Ὅλα στὸν κόσμον τελειώνουν. Τελείωσαν λοιπὸν καὶ τὰ κάθε λογῆς γυνάσσια τῶν Προσκοπῶν κι' ἦρθε ἡ ὁρισμένη ἡμέρα ποὺ ἔπρεπε νὰ λύσουν τὶς σκηνές τους, νὰ τὶς κουβαλήσουν στὶς ἀποθήκες καὶ νὰ γυρίσουν στὰ σπιτάκια τους.

Ἀλλὰ τοὺς τὰ χάλασε ὁ καιρὸς. Ἐνῶ ἀπὸ βραδὺς ἦταν ξεστεριά, τὸ πρωὶ ποὺ ξύπνησαν γιὰ τὸ κουβάλημα, εἶδαν τὸν οὐρανὸ σκεπασμένον ὅλον ἀπὸ μαῦρα καὶ βαριὰ σύννεφα.

— Θὰ βρέξῃ! εἶπαν. Τί θὰ κάμουμε;

— Ὅ,τι ἐπρόσταξα ἀπὸ χτές, εἶπε ὁ ἀρχηγός. Καὶ δὲν πάει νὰ βρέξῃ ὅσο θέλει; Πρόσκοποι εἴσαπτε. Νὰ ἡ ὥρα ποὺ θὰ φοβηθῆτε μιὰ βροχή!

Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ λύνουν, νὰ μαζεύουν, νὰ διπλώνουν καὶ νὰ φορτώνουν στὰ καροτσάκια. Τὰ πρῶτα τὰ κουβάλησαν καλὰ. Ὑστερα ὅμως ἔπιασε ἡ μεγάλη βροχή, οἱ δρόμοι ἐλάσπωναν, τὰ καροτσάκια κολνοῦσαν, καὶ μὴ ρωτᾶτε τί κόπο κι' ἀγῶνα ἔκαναν οἱ Πρόσκοποι γιὰ νὰ τὰ τραβοῦν. Ἀλλοι τὰ τραβοῦσαν μὲ σχοινιά ἀπὸ μπρῶς, σὰν τὰ μουλάρια· ἄλλοι τὰ ἐσπρωχναν ἀπὸ πίσω, σὰ χαμάλιδες· κι' ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ κοντά, ἑτοιμοὶ νὰ τραβήξουν κι' αὐτοὶ ἢ νὰ σπρώξουν.

— Ἐ, καλὰ τὰ τραβάτε, βλέπω, τοὺς ἔλεγε ὁ ἀρχηγός.

— Ναί, μὰ ἐμεῖς τὸ ξέρουμε τί τραβάμε, μουρμούριζαν οἱ Πρόσκοποι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔκαναν καὶ τὴν τελευταία αὐτὴ δουλειὰ μὲ ζήλο κι' εὐσυνειδησία ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες. Καὶ σὲ λίγες ὥρες ἡ κατασκήνωσις εἶχε διαλυθεῖ, καὶ τὰ πράγματά της ὅλα ἦταν κουβαλημένα καὶ φυλαγμένα γι' ἄλλη φορά.

— Μπαρβό, παιδιά μου, τούς είπε στο τέλος ο κ. 'Αρκουδοπουλάκης. Είμαι πολύ ευχαριστημένος από σ'αυ. Τώρα πηγαίετε στα σπίτια σας. Θα σ'αυ και λέσω πάλι αυτές τις ημέρες, για την τελετή της απονομής των μεταλλίων και για την επιθεώρηση που θα σ'αυ κάνει ο βασιλεύς.

— Μα να μη βρέξη! είπε ο μικρός 'Αρκουδοπουλάκης.

— 'Όχι, έννοια σας! αποκρίθηκε χαμογελώντας ο άρχηγός. Θα παρευρεθούν όλοι οι Ζωουπολίτες οικογενειακά, και θα διαλέξουμε μια ημέρα με ήλιο. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Έτσι ξαλαφρωμένο το αερόπλοιο όρθώθηκε από κάτω μόνο του. Ευτυχώς, οι άδαριες του μπαλλονιού και του διχτυού, από το ακούμπισμά τους άπάνω στη γη, ήταν ελάχιστες, γιατί το φρέσκο χιόνι έκανε ένα παχύ και μαλακό στρώμα όπου το αερόπλοιο είχε ακουμπήσει άπαλά άπαλά. Και τώρα το μπαλλόνι αιώρωνταν πάλι στον άέρα, και μόλις το συγκρατούσαν στη γη τα δυνατά παλάμια με τα όποια ήτανε δεμένο.

Την ώρα που έτοιμαζότανε να έγκαταλείψει τις άφιλόξενες αυτές άκτές, ο Τζέφ Στέφενσον έννοιωθε κάποια άόριστη θλίψη, λογαριάζοντας πώς άφηνε θαμμένα μες στα χιόνια τα λείψανα των δυστυχισμένων του ναυτών, χωρίς να μπορέσει να τους άποδώσει ούτε καν τις τελευταίες τιμές. Και έγκατέλειπε τις άκτες αυτές, όχι για να προχωρήσει αλλά για να γυρίσει πίσω, παρατώντας τον σκοπό για τον όποιο είχε θυσιασθεί το άτυχο πλήρωμά του. Το τέρας του σκοπού αυτού, δεν είχε την παρηγοριά, την δικαία έκανοποίηση, να το επιτύχει μόνος του προσωπικά. Δυό μικροί Γάλλοι με το δάσκαλό τους, μια μικρή Έγγλέζα με την γκυοβερνάντα της, αυτοί μονάχα είχαν το δικαίωμα να υπερηφανεύονται πώς έφθασαν στον Πόλο. Αυτός όχι!

— Όυτε κι' εγώ, έλεγε ο Φονβ έλλ. στερημένος κι' αυτός από τη δόξα που όνειρευόταν και που τώρα θα έμενε παντοτεινά δεδεμένη με τ' όνομα των μικρών Ντεντεβίλ και του κ. 'Αχιλλέα 'Αντρεωμένου.

Και στον κυβερνήτη και στον πιλότο είχε έρθει η ιδέα να ξαναγυρίσουν πάλι προς το βορρά και να διευθυνθούν, έν γνώσει τους τώρα, προς τον Πόλο. 'Αν ένεργοσαν μόνο για δικό τους λογαριασμό, θα μπορούσαν ίσως να επαναλάβουν το πείραμα. Μα προτίμησαν να παραιτηθούν από τη δοκιμή αυτή για πολλούς λόγους. Πρώτα άπ' όλα, γιατί είχε εξαντληθεί το άπόθεμα του «ήλιου» που χρησίμευε για να γεμίζουν το μπαλλόνι αερόπλοιο. Έστερα δεν ήταν βέβαιοι για την καλή λειτουργία του ραντιατέρ

που τον είχαν διορθώσει όσο καλύτερα μπορούσαν, χωρίς να ξέρουν όμως αν δε θα χαλούσε πάλι, στερα από λίγο. Κι' άκόμη έννοιωθαν την ήθικη ύποχρέωση να μην εκθέσουν πάλι τους επιδάτες τους σε νέους παραπανιστούς κινδύνους, που θάταν κιόλας άσκοποι μια και το «Λίμπερτυ» είχε εκτελέσει τον προορισμό του.

Έτσι δόθηκε η διαταγή για την άπαρση. Τα σκοινιά κόπηκαν, τ' αερόπλοιο άνέδθηκε ψηλά στον άέρα και πήρε φρόνιμα φρόνιμα τη διέθυνση του νοτιά, χτυπώντας ρυθμικά τους έλικές του. Σε λίγο περνούσε πάνω άπό τη μακρυά συνοδεία των 'Εσκιμώνων, που τα έλκηθρά τους, γεμάτα από παντός είδους προμήθειες και συρόμενα από έλάχιστα σκυλιά, διευθύνονταν προς τα δυτικά παράλια, σύμφωνα με τη συμφωνία του κ. Στέφενσον.

— Καλό ταξίδι, Σίγκλο, φώναξε άπό ψηλά ο Τζάκ κουνώντας το μαντήλι του στον άέρα.

— Στο καλό, 'Αγκάκη, φώναξε άπό τ' άλλο μέρος ο κ. 'Αχιλλέας, που διασκέδαζε έξαιρετικά με τον τρόπο των 'Εσκιμώνων.

Αυτό που περνούσε τώρα πάνω από τα κεφάλια τους δεν ήταν πιά η σκιά μιας πελώριας έναέριας πυρόγας. Μπορούσαν να ξεχωρίζουν καθαρά όλες τις λεπτομέρειες του πελώριου αυτού αερόπλοιο που το βούισμα των μηχανών του τους ξεκούφαινε και παλάθωνε τα σκυλιά τους. Για κάμποση ώρα μπόρεσαν να παρακολουθήσουν την πορεία του μέσα στον ήρεμο και καταγάλανο αϊθέρα. Και το αερόπλοιο είχε κιόλας εξαφανισθεί μέσα στις λευκές όμίχλες του όρίζοντα, όταν εκείνοι εξακολουθούσαν να το άναζητούν με τα μάτια τους γυρισμένα κατά το νοτιά.

Ο νοτιάς! Τριάντα ώρες εξακολουθητικές το «Λίμπερτυ» διευθυνόταν ίσια κατά το νοτιά, πατώντας πάνω άπό τους φοβερούς παγετώνες της Γροιλανδικής ένδόχωρας, στερα πάνω άπό τη μισοπαγωμένη Βαφρίνια Θάλασσα, που την άφηνε πίσω του για να περάσει τον πορθμό του Νταϊβς και να προσγειωθεί στο Λαδραντόρ, όπου άπό πολύν καιρό

είχαν πάψει πιά να το περιμένουν.

Εκεί δεν στάθηκε παρά για λίγο, κι' στερα εξακολούθησε πάλι την πορεία του. Όλα πήγαιναν λαμπρά, και χάρις στον άσύρματο, τ' αερόπλοιο βρισκόταν κιόλας τώρα σ' έπικοινωνία με τον πολιτισμένο κόσμο.

Η είδηση της έπιστροφής έκανε κολοσιαία έντύπωση. Ο κ. Στέφενσον ήταν ύποχρεωμένος να κάθεται άδιάκοπα μπροστά στο τηλεγραφικό χειριστήριο, ένώ ο Γαβριήλ, ο Έδόν, ο Τζάκ κι' ο Μπόμπ, κι' ο κ. 'Αχιλλέας 'Αντρεωμένος άκόμη, βοηθούσαν τον Φονβιέλλ στους χειρισμούς. Ο 'Αμερικανός δεν πρόφτανε ν' άπαντά στα τηλεγραφήματα που του έρχονταν άπό τον Καναδά και τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, και να δίνει όλες τις πληροφορίες και τις έξηγήσεις που του ζητούσαν με άγωνία άπ' όλα τα μέρη.

Δέν μπορούσε βέβαια να ξαναδώσει τη ζωή στους δυστυχισμένους ναυτες του που έμειναν θαμμένοι εκεί κάτω, μέσα στους αιώνιους πάγους της Γροιλανδίας. Μα μπορούσε να καθησυχάσει τις οικογένειες των προστατευμένων του, που νόμιζαν για πάντα χαμένα τα παιδιά τους. Όσο για τους πολύ ένθουσιώδεις 'Αμερικανούς ρέπορτερ, που μόλις έμθαν πως γύριζε το «Λίμπερτυ», έσπευσαν να δημοσιεύσουν στις έφημερίδες τους φανταστικές περιγραφές για το ταξίδι του στον Πόλο, αυτούς άναγκάστηκε να τους άπογοητεύσει.

— Η κατάκτηση δεν έγινε άπό μένα, τους τηλεγραφοϋσε. Η δόξα άνήκει στους νεαρούς Ντεντεβίλ.

Κι' όσο κι' αν διαμαρτύρονταν οι σύγχρονοι του άπό λεπτότητα, ο Στέφενσον εξακολουθούσε να έπιμένει.

— Η δόξα όλη άνήκει στη Γαλλία, έλεγε. Τ' αερόπλοιο δεν είχε κατασκευασθεί στη Γαλλία; Ο πιλότος του δεν ήταν Γάλλος; Και ποιός άλλος το είχε οδηγήσει στον Πόλο, παρά δυό μικροί Γάλλοι;

— Άλλά, κύριε κυβερνήτη, έλεγε ο Φονβιέλλ, έσεις είσαστε η ψυχή του τολήματος αυτού, και χάρις στη δική σας μεγαλωδωρία έγινε και τ' αερόπλοιο και το ταξίδι. Έπομένως η έπιτυχία όλη πρέπει να άποδοθεί στη γάλλο-άμερικανική σύμπραξη.

— Με την προσθήκη, αν θέλετε, και του βρετανικού στοιχείου, συμπλήρωσε ο κ. 'Αχιλλέας 'Αντρεωμένος. Για ναμαστε δίκαιοι, δεν πρέπει να λησμονούμε την πολύτιμη συνεργασία της μίς Γκράς Κλάριτς και της μίς Νταϊζης Σίνκλαϊρ, που με βοήθησαν να πετάξω τα μπαλλονάκια και συνετέλεσαν ώστε ο κ. Τζάκ Ντόνοου να βρει πρώτα το «Λίμπερτυ» και κατόπι και μ'αυς τους ίδιους.

— Ναί, συμφώνησε κι' ο 'Αμερικανός που δε μπόρεσε να μη χαμογελάσει

σάν του άνέφεραν τα μπαλλονάκια. Η ένωση έκανε τη δύναμή μας. Όλοι για έναν! Ένας για όλους!

Δεκαπέντε ημέρες άργότερα, μαθυσμένοι κάπως άπό τις ένθουσιώδεις ύποδοχές που τους έκαναν, αλλά — για να πούμε την άλήθεια — κουρασμένοι κιόλας άπό το αίσθημα της περιέργειας που προκαλούσαν παντού άπ' όπου περνούσαν, ο κ. 'Αχιλλέας 'Αντρεωμένος με τους μαθητές του άποδιόχονταν στη Χάδρη. Ο κύριος κι' η κυρία Ντεντεβίλ τους περίμεναν εκεί, κι' έτσι έλαβαν κι' αυτοί μέρος στη μεγάλη ύποδοχή που τους έγινε. Δίχως άλλο θα ήθελαν η συνάντηση με τα παιδιά τους να γίνονταν σε στενότερο κύκλο. Μα ποιός πατέρας θα τόλμυσε να παραπονεθεί, βλέποντας να πανηγυρίζουνται τα παιδιά του σάν έθνικοί ήρωες;

Δέν γύριζαν μονάχα γεμάτα υγεία και ζωή τα παιδιά αυτά που ως προχθές άκόμη τα πενθούσαν, στερα από την είδηση της εξαφάνισης του αερόπλοιο, που τα είχε σώσει. Γύριζαν κιόλας γεμάτα δόξα και τιμή, και μαζί μ' αυτά κι' ο παιδαγωγός τους, ο λαμπρός κ. 'Αντρεωμένος, που γεμάτος συγκίνηση δέχθηκε άπό τα χέρια του κ. Νομάρχου του Σηκουάνα το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

Κι' αυτό π.ύ έγραφαν οι έφημερίδες με κάποια έμφαση, ο πατέρας κι' η μητέρα το έστειλαν πραγματικά: Πώς λίγα παιδιά είχαν δοξάσει τ' όνομα της πατρίδας τους, όσο ο Γαβριήλ κι' ο Έδόν Ντεντεβίλ, οι θαρραλέοι μικροί αεροπόροι.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

BLAISE CENDRARS

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΙΡΕΓΙΑΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι κυφές είναι σε μια μεγάλη τρίγωνη κάμαρα, στο τρίτο πάτωμα, κατά το χαγιάτι. Σ' αυτό το χαγιάτι ο μικρός ο άναγνώστης της έκκλησίας με μαθαίνει το τραγούδι «Έπέρασ' άπό ν' άστενό», την ώρα που οι λιτανείες περνάνε το δρόμο η ένας γάμος τριγυρίζει άνάμεσα άπ' τους τοίχους των περιβολιών, κι' οι μύγες του μελιού χορεύουν τριγύρω μας. Η θεία Φανή με ταΐζει πολλές τρουφφές και «σου-αλα κρέμ» την Κυριακή: όταν μέινει τίποτα, το δίνωμε στους Καπουτσίνους. Όταν βροντάει στον ουρανό, η κυρά-Μαρία στρώνεται προύμητα, κατάχαμα, κάτω άπ' το τραπέζι του μαγειριού κι' όταν είναι καλοσύνη ρίχνωμε «κουταλάκια» στο νερό του ποταμιού, με άσπρα βότσαλα. Διασκεδάω.

Με τον θεό 'Αντρέα ξαναγυρίσαμε σ' αυτό τον τόπο, άλλη μια φορά άκό-

μα. Ήταν και τα ξαδέρφια μου. Έδρεχε. Στην κορφή, στο βουναλάκι, περνάει μια μικρή κηδεία, τόση μικρή, τόσο μαύρη, που τη διακρίνεις άπ' το λεωφόρειο. Φτάσαμε πολύ άργά. Η θεία Φανή έφυγε κιόλας. Η κυρά-Μαρία κλαίει προύμητα κάτω άπ' το τραπέζι. Για στερη φορά κόσω πασχαλιές. Δε βλέπω πιά το μικρό μου τον άναγνώστη. Σαγομυρμουρίζω μόνη μου: «Έπέρασ' άπ' ένα στενό...» Στα μουσκεμένα μου τα μαλλιά έχω μέλισσες πεθαμένες.

Ο Φρίτ είναι ο άρραδωνιαστικός μου, ο ψηλός ο Ούρμπαιν είναι ο άρραδωνιαστικός μου, ο σταθμάρχης είναι ο άρραδωνιαστικός μου, ο 'Ιάκωβος, ο 'Αλμπέρτος, ο Πέτρος, ο Γρηγόρης, όλοι τους, όλοι είναι άρραδωνιαστικοί μου. Η Καρλότα, η άγελάδα στο λιβάδι, που βουτιούμαστε μαζί στο νερό, ο γαΐδαρος του κυρίου Ντελέιγ, που έρχεται να πλαγιάσει στη σέρρα όταν είμαι μοναχή, κι' ο Μυλόρδος, ο γέρο Μυλόρδος μου, που είναι δεμένος άπό ρευματισμούς κι' έρχεται σιμά μου να τον έψω στη ράχη. Κυνήγαυ τη γάτα μου.

Η πρώτη μου λύπη.

Ο Φρίτ φεύγει για το Σουδάν. Στέλνει κάρτ-ποστάλ, φωτογραφίες με άραπίνες. Άγόρασα κι' εγώ μια κάρτ-ποστάλ: ένα ώραίο παλληκάρι μ' ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι. Του τη στέλνω στο Σουδάν. Κοίτα: να άλλος άρραδωνιαστικός! Ξήλευε, ξήλευε, άνάξιε! Και πολύ, πολύ στερα, σάν ξαναγυρίσει ο Φρίτ στον τόπο μας, ούτε μια ματιά δε θα του δώσω. Τελείωσε!

Μασσαλία, Μεντόν. Καλύτερα μ' άρεσε το περιβολάκι μου.

Βισύ. Έχω δύο ρόμπες κεντητές. Η μια, στυλ 'Αμπέρ: άχ τί όμορφη, κατάρμορφη που είμαι! 'Ός τόσο καλύτερα ήταν με τις πασχαλιές της θείας. Το Λύκειο. Η γιαγιά με φέρνει. Θε μου, πώς βαριέμαι!

Το μοναδικό μου το παιγνίδι είναι να πηγαίνω, κάθε μέρα, στις πέντε η ώρα τ' άπόγευμα, στους τρελλούς. Η μεγάλη μου η φιλενάδα η Μαγδαληνή είναι η κόρη του διευθυντού του «γομαρχιακού έδρύματος». Είμ' έλεύθερη να πάω όπου θέλω. Μπορώ να παίξω σε κάθε αλλη, εκτός άπό τις μεριές που οι τοίχοι είναι πολύ σιμά άναμεταξύ τους.

Μια μέρα, σκαρφαλώνω σε μια συκιά, για να ιδω τί είναι πίσω άπ' τον τοίχο, και πέφτω και άπομένω πιασμένη άπ' τα μαλλιά. Τί τρομάρα!, μα και τί γέλοιο είχαμε στερα! Ήταν άλλοι που τριγύριζαν. Τους μιλάς. 'Αμα σου πουνε: «Καλημέρα, ξάδερφε!», πρέπει κι' εσύ να τους άποκριθείς «καλημέρα, ξάδερφε» και με τη Λουκία και την Έδωννη, που έζουν παντοτεινά άνάμεσό τους, μιλάνε όλο για τον έαυτό τους. Η

Λουΐζα, η υπερτέρα του διευθυντού, μια πρώτα-τρελλή, που άπόμεινε για πάντα ήλιθια, πηγαίνει γι' αγγά: τα βρίσκει, τα φέρνει στο σπίτι, στερα τα ξαναπηγαίνει στις κότες. Άλλόκοτο πράμα. Είναι πολλοί άπ' τους τρελλούς καλοί για περιβολάρηδες.

Έκαμα την πρώτη μου κοινωνία. Ένομαι μεγάλη. Πάω ταχυτικά στο Αΐξ για το πιάνο. Μπαίνω κάθε μέρα στο τραίνο, κι' είμαι τόσο όμορφη, τόσο όμορφη! Η Λαυρεντία είναι η καινοβργια γκυοβερνάντα μου που με πάει στο τραίνο. Είναι η έμπιστή μου...

Τί τρέχει, έδω και λίγες μέρες τώρα; Φυσάει. Χειμώνιασε. Ο μπαμπάς άρρωστος. Το σπίτι είναι λυπητερό.

Η Λαυρεντία κι' εγώ μιλάμε άκόμα λίγο τα δικά μας στο μαγειρείο. Άφου ο μπαμπάς είν' άρρωστος, βρίσκω την ώρα να πάω να διαβάσω στα βιβλία του. Άνεβαίνω στο ιδιαίτερο γραφείο του. Άνοίγω ένα χοντρό βιβλίο ιατρικής. Διαβάζω. Διαβάζω. Δέν καταλαβαίνω ούτε και για ποιό πράμα γράφει. Μια λέξη μόνο μου άπόμεινε στο νού, για όλο τον χειμώνα, μα δεν ξέρω άκριβώς τη σημασία της. Ξέρω μόνο πώς λείει για τα παιδιά. Τη βρήκα μέσα σ' ένα μεγάλο χοντρό βιβλίο του μπαμπά.

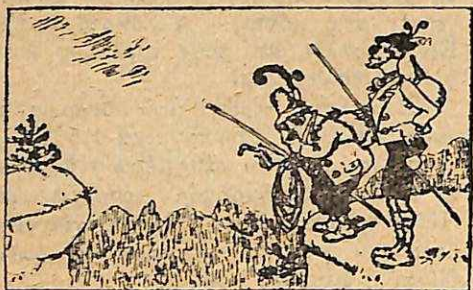
Ο μπαμπάς πάντα άρρωστος. Η μαμμά, η τόσο πρόθυμη, δεν μπορεί νάρθει. Έγώ φροντίζω τον μπαμπά. Η μαμμά είναι στο Παρίσι. Δουλεύει. Κάπου-κάπου στέλνει χρήματα, που της ξαναγυρίζω πίσω. Στενοχωριέμαι. Δέν μπορώ πιά. Δέν πάω ούτε στο Αΐξ. Ήρθανε και μ'αυς ζήτησαν το πιάνο που είχαμε νοικιάσει.

Ποτέ δε βρισκόταν χρήματα στο σπίτι. Ο μπαμπάς ήταν πάρα πολύ καλός. Ποτέ δεν έπέμενε για την πληρωμή του. Και τώρα που είν' άρρωστος, οι άρρωστοι δεν έρχονται να τον βλέπουν. Ψυχή ποτέ δεν μ'αυς έρχεται σπίτι. Κι' η Λαυρεντία θα μ'αυς άφήσει, για να μπει υπηρέτρα στον καινούργιο γιατρό του τόπου. Έχει το άτοκινόητό του και το σωφέρ του.

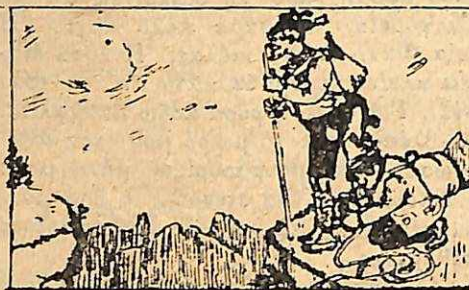
Μια μέρα, πάω στη Μασσαλία, δίχως να πω τίποτα του μπαμπά. Φοβάμαι ν' άντικρύσω γνωρίμους: πηγαίνω να πουλήσω δυό παλαιά πιάντα, για να βγουν λίγα χρήματα. Για πρώτη μου φορά βρίσκωμαι δλομόναχη μέσα σε τόσο τρανή πολιτεία. Κανέναν δεν ξέρω, εκτός άπ' αυτόν τον σαράφη, στην πλατεία, μπροστά στη Νομαρχία, γιατί συνόδεψα μια φορά εκεί τη γιαγιά, όταν θέλησε ν' αγοράσει έναν άρχαϊον Έσταυρωμένο σε φίλντισι. Η γιαγιά πέθανε. Είναι καιρός τώρα. Δε θέλω να μάθουν γνώριμοι πώς έχω ανάγκη για χρήματα. Μπαίνω σαστισμένη σ' αυτόν τον σαράφη, που, μπροστά στη γιαγιά, μ' είχε χαϊδεύει στα μάγουλα, και μου είπε

Ο ΜΠΡΟΣΤΙΝΟΣ ΤΟΥ ΠΙΣΙΝΟΥ ΓΙΟΦΥΡΙ

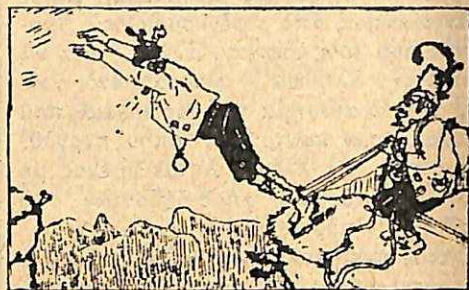
Ιστορία σ' έξη εικόνες χωρίς λόγια

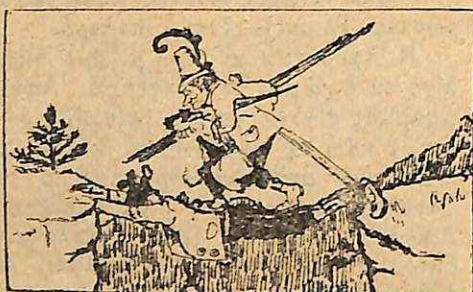
1.

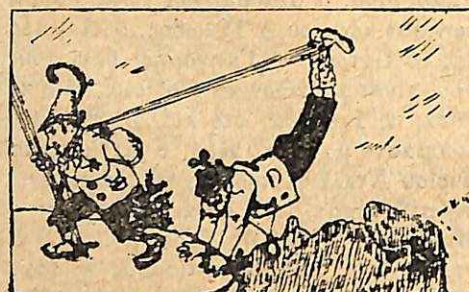
2.

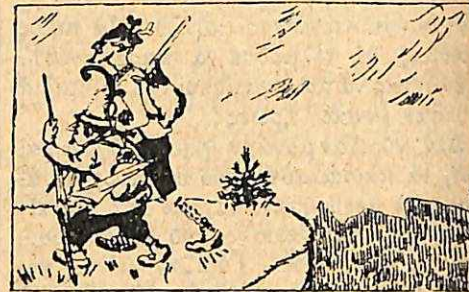
3.

4.

5.

6.

πώς είμαι ένα καλό, όμορφο κοριτσάκι. Βρίσκομαι στο μαγαζί. Και πώς να το πω τώρα, πώς θέλω να πουλήσω δυο όμορφα πιατελάκια; Πώς να το ζητήσω χρήματα; Φοβάμαι. Κινέζικο τούμπανο χτυπά μέσα στην πλάτη μου. Πώς να το δείξω τα πιατελάκια; Κάθε πού το βαγόνι του τράμ διαβαίνει στο δρόμο, οι πορσελάνες και τα κρύσταλλα τρέμουν στη βιτρίνα. Ο σαράφης στέκεται όρθος άντικρύ μου. Τι ψηλός πού φαίνεται! Έχει μια μακριά μαύρη γενειάδα. Δεν μπορώ να μιλήσω. Βάνω τα δυνάτά μου. Κλαίω. Ο ίδιος ο σαράφης τα χάνει κι' αυτό μεγαλώνει την παραχή μου... Μου ξεφεύγουν τα πιατελάκια μου. Του δίνω δρόμο... Χωρίς καν να σφালίσω πίσω μου την πόρτα.

Α, φρίκη! Στο σπίτι, ο μπαμπάς δε μου μιλάει. Είμαστε θυμωμένοι. Τι μεγάλη στενοχώρια!

Είμαι πραγματικώς ολομόναχη. Η Λαυρεντία μας ξανάρχεται, χοντρή, χοντρή, κουτή και λυπημένη. Για ποιά λόγο;

Λησμόνησα τους άρραδωνιαστικούς μου.

Αυτό πάει, τελείωσε.

Έχω άλλες έγνοιες τώρα με τη Λαυρεντία, πού έγινε ο περίγελος του κόσμου. Έγώ πιστεύω πως έχει «τυφοειδή» πυρετό: θέλω να της κόψουν τα μαλλιά, όπως τα κόβουν στον τύφο.

Ο μπαμπάς καλυτερεύει.

Σε λίγο θα μπορέσει να βγει έξω.

Με παίρνει στη Μασσαλία, με πηγαίνει στον κινηματογράφο, στο θέατρο. Μα

τίποτα απ' αυτά δε μ' άρέσει πιά, γιατί μήτε του μπαμπά φαίνεται να του άρέσουν. Δεν τραγουδάει πιά ποτέ του, ούτε σφυρίζει. Θάλεγε ότι γυρεύει να ξεχάσει πως ήταν άρρωστος. Μήτε η μαμά, κι' αυτή, δεν μας στέλνει πιά καμμιάν είδηση. Τι πικρό πού είναι το σπίτι! Το ίδιο μου κάνει να μείνω στο μαγειρείο, ή να πάω στο θέατρο στη Μασσαλία. Με τη Λαυρεντία, το ρίξαμε στα θλιβερά ποιήματα.

Θεέ μου, τι μελαγχολικές πού είμαστε!

Τώρα όλα τα παραιτήσαμε, τα πουλήσαμε. Σπίτι, περιβόλι και τα λοιπά. Ούτε ξέρω τι ν' απόγινε ή Λαύρα. Κ' οι άρραδωνιαστικοί μου πιά μ' αποφεύγουν, στο διάβα τους.

Ο μπαμπάς τ' άφηκε όλα, όλα, πούλησε τ' άμαξάκι του, πού μας χρειαζόταν για τους γύρους μας. Ο μπαμπάς πούλησε ακόμα ως και την Τραδιάτα, τη γέρινη φοράδα, το ύστερογέννητο της Τουρκό, της περίφημης Τουρκό, πού καθάλλικεφ στο 70.

Τώρα, ο μπαμπάς με στέλνει το θέρος στο Βισύ, το χειμώνα στο Μεντόν. Το καζίνο, τ' αλογατάκια, οι χοροί, τα μέγαλα αδειανά ξενοδοχεία, τα τραίνα, οι άποσκευές—μια πιότερο, πιότερο μ' άρεσε το περιβολάκι μου, με το γασεμί του της Μιράντας, τις γαρυφαλιές του της Σιμιάνης, το τετράγωνο με την άγριάδα, τα μυρμήκια του, το βάτραχό του και τ' άγριόχορτα, πού όλα τους με γνώριζαν.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΘΕΑΣ

Σε μια έρημη γωνιά ενός μεγάλου δάσους στη Γερμανία, ήταν μια ταπεινή καλύβα, κρυμμένη μέσα στα τεράστια έλατα. Εκεί κατοικούσε ένας νεαρός εργάτης, πού έβγαζε το ψωμί του σκαλίζοντας ξύλα από έλατο και φιάχνοντας τα όμορφα εκείνα ξύλινα παιχνίδια πού τόσο άρέσουν στα παιδιά.

Ο Φρίτς Μπύρκερ—έτσι τον έλεγαν—είχε μεγάλο ταλέντο στη γλυπτική. Ήταν κι' έξυπνος, κι' εργατικός κι' αν είχε σπουδάσει σε σχολείο τους κανόνες της τέχνης, θα γινόταν σίγουρα διάσημος καλλιτέχνης. Κανείς δεν μπορούσε να σκαλίσει ωραιότερα άρνια ή αλογάκια, ή ξύλινους στρατιώτες ή σπιτάκια ή ακόμη κι' όλόκληρα χωριουδάκια, όπου έβλεπε κανείς τα άσπρα σπιτάκια με τις κόκκινες σκεπές άραδιασμένα γύρω στο μυτερό καμπαναριό της εκκλησίας.

Ο καυμένος ο Φρίτς φιλοδοξίες δεν είχε. Τουφτανε να βγάξει το ψωμί του και το ψωμί των γονέων του, πού ήταν γέροι και κατοικούσαν μαζί του στο καλύβι του.

Μόλις έφεγγε, ο Φρίτς σηκωνόταν πρόσχαρος μέσα στον καθαρών άγέρα του δάσους κι' έπιανε δουλειά. Κι' αν σιγοτραγουδούσε με κέφι ένα τραγουδάκι, μέσα στα χέρια του ζωντάνευε το ξύλο κι' έβγαιναν όμορφα και κομψά παιχνιδάκια. Ένα-ένα ο Φρίτς τ' άράδιασε σ' ένα τραπέζι, κι' εκεί τα εξέταζαν και τα διάλεγαν οι έμποροι πού έρχονταν συχνά απ' την πολιτεία για να τ'

αγοράσουν. Ένα πρωί, ο Φρίτς πήγε στο εργαστήριό του πιά νωρίς από το συνειθισμένο, γιατί του είχαν πει ότι ένας πολύ πλούσιος έμπορος από τη Νυρεμβέργη θάρχόταν εκείνη την ή μέρα να ιδεί τα έργα του και να κάμει ίσως μια σπουδαία αγορά. Ο καλός νέος είχε δουλέψει πολύ και είχε ταχτοποιήσει όλα τα παιχνίδια του σ' ένα τραπέζι μπροστά στο παράθυρο.

Φαντασθήτε όμως τη θλίψη του και την κατάπληξή του, όταν είδε όλα τα όμορφα του αγαλματάκια ριγμένα κάτω, σπασμένα, αξιολύπητα! Τόσος κόπος, τόση δουλειά και τόσες ελπίδες χαμένη για πάντα!

Μά ποιος λοιπόν τόξε κάμει αυτό το κακούργημα; Άμέσως υποψιάστηκε τον Κάρλ Τόμπερ, έναν γείτονά του, πού σκάλιζε κι' αυτός παιχνίδια και τούδειχνε πάντα μεγάλη έχθρα. Αυτός ήταν τεμπέλης και κακός, και φθονούσε φοβερά το συνάδελφό του, γιατί έβλεπε ότι τόσο έμποροι πήγαιναν κι' έρχονταν κι' αγοράζαν τα έργα του, και γιατί έλος ο κόσμος τον εκτιμούσε και τον αγαπούσε στον τόπο, ενώ αυτός περνούσε τον καιρό του, στα καπηλειά και δεν είχε καμμία όρεξη για εργασία.

Όστόσο ο Φρίτς δεν είχε καμμία απόδειξη και δε μπορούσε να κατηγορήσει κανέναν. Στεκόταν μοναχά σαν άποσβολωμένος μπροστά στη φριχτή εκείνη καταστροφή, όταν άκουσε δίπλα του ν' άντηχει μια τρεμουλιαστή φωνή. Γύρισε κι' είδε μια γριά ζαρωμένη και σκυφτή, πού η μύτη της έφτανε ως το πηγούνι της, γιατί δεν της είχε απομείνει πιά κανένα δόντι. Τα μάτια της όμως έλαμπαν ζωηρά και πονηρά.

— Παλληκάρι μου, είπε στο Φρίτς, θέλω να μου κάμεις μια χάρη.

— Τι χάρη μπορώ να κάμω εγώ, ένας άνθρωπος πού τον χτυπά τέτοια συμφορά; Δε βλέπετε πως μου κατάντησαν τους κόπους μου;

«Οι έμποροι πού έρχονταν συχνά από την πολιτεία...» (Σελ. 462, στ. γ')

—Το βλέπω, είπε η γριά, και σου λέω πως το κακό θα τιμωρηθεί και το καλό θ' ανταμειφθεί. Σου ζητώ λοιπόν να μου κάνεις το αγαλμά μου, όσο μπορεί να μου μοιάζει περισσότερο.

Ο νεαρός τεχνίτης κοίταξε την άσχημη γριά και χαμογέλασε.

—Τ' αγαλμά σας! είπε. Μά, κυρά μου, εγώ δεν είμαι γλύπτης και δεν ξέρω να φτιάνω

τέτοια αγαλμάτια. Το πολύ-πολύ νά σκαλίζω Παναγίτσες τόσες δα στο ξύλο.

—Φρίτς, σε παρακαλώ να μου κάμεις αυτή τη χάρη. Σου τη ζητά μια γριά κυρούλα, πού θα σ' ευχίεται ως πού να σφαλίσει τα μάτια της.

—Καλά λοιπόν, να μη σάς χαλάσω την καρδιά. Καθήστε μια στιγμή να φέρω τα εργαλεία μου.

Όταν γύρισε όμως, ο Φρίτς δεν είδε τη ζαρωμένη γριά, αλλά μια νέα γυναίκα, πού ή όμορφιά της τον θάμπωσε.

—Φρίτς, του είπε γλυκά και ήσαστε-ρα, θέλησα να δοκιμάσω την καρδιά σου. Κάθε άλλος θα περιγελούσε την άσχημη γριά. Η τέχνη, βλέπεις, είναι για τα νειάτα και για την όμορφιά. Είσυ όμως δε θέλησες να με πικράνεις και δέχτηκες να κάμεις το αγαλμα μιας άσχημης γριάς. Είμαι ή νεράιδα πού προστατεύει τους καλλιτέχνες. Το θέλημά μου είναι να δοξαστείς και να γίνεις μεγάλος.

Άγγιξε το κεφάλι του νεαρού τεχνίτη με το ραβδί της το μαγικό και χάθηκε ξαφνικά στα πικνά δέντρα του δάσους. Όμως ο Φρίτς στάθηκε ώρα πολύ σκεπτικός κι' ύστερα, όδηγημένος από μια δυνατή έμπνευση, άρχισε να φτιάχνει το αγαλμα της Θεάς της Τέχνης.

Μονομιάς τα χέρια από το αγαλμα χαλαρώθηκαν κι' ο κακός συνάδελφος έλευθερώθηκε. Όλοι έμειναν κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτό το θέαμα, κι' όλοι κατάλαβαν ότι ο κακούργος εκείνος είχ' επιχειρήσει μέσ' στη νύχτα να σπά-

το έργο ήταν έτοιμο κι' έκαμε τόση έντύπωση σ' όσους τόβλεπαν, ώστε σε λίγο όλοι οι ζωγράφοι κι' οι γλύπτες της

«Είδαν όλοι τον Κάρλ Τόμπερ να τον κρατεί σφιχτά το αγαλμα...» (Σελ. 463, στ. γ')

χώρας ήρθαν να το θαυμάσουν, κι' ή φήμη του νεαρού καλλιτέχνη έφτασε ως το Ρήνο κι' ως το Δούναβη, κι' έλος ο κόσμος μιλούσε γι' αυτόν.

Μόνο ένας τολμούσε να τον κατηγορεί: Ο Κάρλ Τόμπερ.

—Αυτό τ' αγαλμα κάπου τόχει κλέψει, έλεγε. Άδύνατο να τόχει φτιάξει ένας έυλοσχίστης σαν τον Φρίτς. Τον ξέρω δα και τον ξέρετε.

Όστόσο, ή φήμη του Φρίτς μεγάλωνε κι' ο αυτοκράτορας έστειλε ανθρώπους ν' αγοράσουν τ' αγαλμα, να στολίσει το παλάτι του.

—Δεν το πουλώ, είπε ο Φρίτς. Αυτό είναι ιερό και το λατρεύω σαν άγια εικόνα, πού προστατεύει το ατελίέ μου από κάθε κακό.

Αυτό πιά έκανε τον Κάρλ Τόμπερ να λυσάξει από το κακό του. Ένα βράδυ, ο Φρίτς άκουσε φωνές από το ατελίέ του κι' έτρεξε να ιδεί. Μαζί του έτρεξαν και μερικοί γείτονες πού άκουσαν τη φασαρία.

Απίστευτο θέαμα! Είδαν όλοι τον Κάρλ Τόμπερ να τον κρατεί σφιχτά σ' άψυχα χέρια του τ' αγαλμα, σά μέσα σε σιδερένιο μάγγανο. Πολέμησαν όλοι να τον ελευθερώσουν, αλλά στάθηκε άδύνατο. Τότε ο Φρίτς σκέφθηκε να παρακαλέσει τη Θεά του κι' είπε:

—Ω Θεά της Τέχνης, άρκετά τιμώρησες αυτό τον άνθρωπο. Άφίσε τον πιά, γιατί ή εκδίκηση κι' ή κακία δεν πρέπει να φωλιάζει μέσα στην ψυχή ενός άληθινού καλλιτέχνη.

Μονομιάς τα χέρια από το αγαλμα χαλαρώθηκαν κι' ο κακός συνάδελφος έλευθερώθηκε. Όλοι έμειναν κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτό το θέαμα, κι' όλοι κατάλαβαν ότι ο κακούργος εκείνος είχ' επιχειρήσει μέσ' στη νύχτα να σπά-

σει το άριστούργημα της τέχνης "Εφυγε ντροπιασμένος κι' από τότε απόφασκε να κοιτάζει κι' αυτός τη δουλειά του και ν' άφισει ήσυχο τον καλό γείτονα του.

(Από το Γαλλικό)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Αγαπητοί μου;

Το τάλαντο του ήθοποιού είναι όπως κάθε άλλο: Γεννιέται κανένας για το θέατρο, και κάποτε κυριεύεται απ' αυτή την κλίση τόσο, ώστε να την ακολουθή με κάθε θυσία. Άλλη φορά λοιπόν τα παιδιά, και μάλιστα τα κορίτσια, που γεννιόνταν ήθοποιοί, ήταν πολύ πολύ δυστυχισμένα. Δεν μπορούσαν εύκολα να γίνουν. Ένα σωρό προλήψεις, κοινωνικές και θρησκευτικές, έδραρναν αυτό το έπαγγελμα, κι' οι γονείς χαλούσαν τον κόσμο για να έμποδίσουν το παιδί ν' άνεβη στη σκηνή. Και τότε συνέβαινε έν' από τα δυό: ή καταπνιγόταν ή κλίση με τη βία, ή το παιδί σήκων' επανάσταση κι' έκανε του κεφαλιού του. Στην πρώτη περίπτωση, ένα παιδί που θα γινόταν μία μέρα μεγάλος ήθοποιός, δοξασμένος, καταντούσε ένας μέτριος, άφανής δικηγόρος ή γιατρός. Στη δεύτερη, ως να πραγματοποιήση τ' όνειρό του, είχε να παλαίσση με χίλιες δυσχέρειες, με χίλιες ταλαιπωρίες, σαν ένα παιδί άποξενωμένο από το σπίτι του, άπροστάτευτο, αναγκασμένο, τα πρώτα χρόνια, να ζήση σχεδόν σαν άλήτης. Φυσικά, αφού ο πατέρας, ή μητέρα άκόμα, δεν ήθελαν πια να ξέρουν αυτόν το «χαμένο». Καλύτερα να πεθάνη, έλεγαν στην άρχή, παρά να γίνη ήθοποιός. Κι' όταν μάθαιναν ύστερα πως δυστυχούσε, πως πεινούσε, «ας πεθάνη!» έλεγαν άσυγκίνητοι, και τον άφιναν... να μετανοήσση. Κι' έπρεπε να περάσση καιρός, ως να τους μαλακώσση μία έπιτυχία, μία φήμη, μία δόξα, και ν' αναγνωρίσουν έπιτέλους το παιδί εκείνο που, και χωρίς να θέλουν, τους έδόξαζε.

Όλων σχεδόν των μεγάλων ήθοποιών του παλιού καιρού τέτοια είναι ή ιστορία. Όλοι σχεδόν, για να γίνουν, άναγκάστηκαν να φύγουν από τα σπίτια τους, να εγκαταλείψουν τους δικούς τους. Κανένας δεν μπήκε στο θέατρο με την άδεια και με την βοήθεια του πατέρα ή της μητέρας. Όλοι μ' επανάσταση. Κι' ή νίκη κάποτε ήρθε τόσο άργά, ώστε δεν ζούσαν πια οι γονείς για να την ίδουν και να τη χαρούν: είχαν πεθάνει με την ιδέα, και με το μαράκι, πως το παιδί τους ήταν ένας παλαιοθεατρινός. Γιατί, καθώς σ' έλεπα, οι προλήψεις, τότε άκόμα, ήταν πολλές.

Οι τίμιοι άνθρωποι θεώρουν τον έπαγγελμα του ήθοποιού σχεδόν άτιμό. Απ' τον παλιό καιρό, που ή έκκλησία άφείριζε τους «μήμους» τους «γελωτοποιούς» και τ' άρχηστρίδας», οι έπαγγελματίες του θεάτρου—καλοί, κακοί, άδιάφορο—δεν λογαριάζονταν παρά ως «πρόβαρα άπολωλότα». Δεν άνηκαν στην «ποίηση», στην «κοινωνία». Ζούσαν χωριστά, στο περιθώριο, κι' άποτελούσαν σαν ένα κόσμο δικό τους. Μεταξύ τους μάλωναν, μεταξύ τους διασκέδαζαν, μεταξύ τους παντρεύονταν. Ο άλλος κόσμος τους περιφρονούσε, τους άγνοούσε. Δεν ήθελε να τους βλέπη παρά στη σκηνή, από μακριά και με τ' αίαλία... Και μόνο μερικοί άνώτεροι άνθρωποι, άπαλλαγμένοι από προλήψεις—συγγραφείς, καλλιτέχνες, φιλότεχνοι,—καταδεχόνταν κι' αυτούς τους άπόκληρους και τους τιμούσαν. Μ' αυτούς τους δ' ους, πως ένας πετέρας ή μία μητέρα να μη θεωρήσση δυστύχημα τη γέννηση ενός παιδιού με δυνατό θεατρικό τάλαντο, και να μην πρόσπαθ' ή με κάθε τρόπο να του το καταπνίξη;...

Άλλά τα τελευταία χρόνια, οι όροι άλλαξαν. Η γενική πρόοδος, βλέπετε, που έστειλε στη μπάντα πολλές άλλες προλήψεις, έκαμε την κοινωνία να μη βλέπη πια τους ήθοποιούς σαν άποσυνάγωγους και σαν άφορισμένους. Μά και το θέατρο, ιδιαίτερα, προόδεψε, ταχτοποιήθηκε, ανθρωπίστηκε. Έγιναν και δραματικές Σχολές στα Ώδεα, έγινε και μία πιδ έπίσημη, ύποστηρίζόμενη από το Κράτος, «Έπαγγελματική Σχολή Θεάτρου». Σ' αυτές Σχολές φοιτούσαν νέοι και κορίτσια από οικογένειες, με την άδεια πια και την ύποστήριξη, ή τουλάχιστο την άνοχη των δικών τους' κι' όσα άπ' αυτά τα παιδιά, και τα κορίτσια άκόμα, έδειχναν μίαν έξαιρετική εύδοκίμηση, έμπαιναν κατόπι στο θέατρο χωρίς διαταγή και χωρίς δυσκολία. Σήμερα, έκτος από τους άμετρητους έρασιτέχνες, είναι ήθοποιοί, και γνωστοί μάλιστα, άρκετοι από τους διπλωματούχους αυτών των Σχολών. Η ήθοποιία τελος πάντων άναγνωρίστηκε, σχεδόν γενικά, σαν ένα έπάγγελμα καλό και τίμιο όπως κάθε άλλο. Κι' γι' άγρία και για κορίτσια. Κι' άκόμα πιδ γενικά, και τελειωτικά, άναγνωρίσθη τώρα με την έδρυση του κρατικού Έθνικού Θεάτρου και της Δραματικής του Σχολής.

Γιατί ή παλιά εκείνη «Έπαγγελματική» θά είναι τώρα ένα παράρτημα του Έθνικού. Οι άριστοί της θά μπαίνουν δικαιωματικά στο θέατρό του και θάχουν μία θέση με καλό μισθό, με μονιμότητα, με προαγωγή, με σύνταξη και με τιμή. Ίσως και με δόξα. Κι' όσοι άπ' αυτούς θά δείχνουν μία έξαιρετική εύδοκίμηση, θά στέλλονται από τη Έθνική Θέατρο να τελειοποιούνται στην Ευρώπη.

Έτσι, το παιδί,—άγόρι ή κορίτσι,—που γεννιέται για ήθοποιός, δεν θά ναι πια δυστυχισμένο. Θά μπορεί να μπαίνη στη Σχολή του Έθνικού Θεάτρου,—πυλίο της έξαταξίου Γυμνασίου άπαιτείται μόνο,—να βγαίνη από κει ήθοποιός και νάχη το στάδιο του έξασφαλισμένο.

Μόνο που οι εισαγωγικές εξετάσεις θά ναι πολύ αυστηρές... Άλλά κι' αυτό πρὸς το καλό του παιδιού. Γιατί πολλοί νομίζουν πως είναι γεννημένοι για το θέατρο, ενώ δεν είναι' πολλοί νομίζουν πως έχουν ένα μεγάλο τάλαντο, ενώ δεν έχουν ούτε μισό. Είδικοι λοιπόν κι' έμπειροι άνθρωποι θά ύποβάλλουν τον ύποψήφιο μαθητή σε μία εξέταση, σε μία δοκιμασία, όπως ξέρουν αυτοί. Κι' αν κρίνουν, πως μπορεί να γίνη κάτι, θά τον κρατούν' αν κρίνουν όμως πως δεν μπορεί να γίνη τίποτα, θά του λένε όρθά-κοφτά: «Γελάστηκες» έξακολούθησε τις σπουδές σου στο Γυμνάσιο' γίνου δικηγόρος, γιατρός ή ό,τι άλλο θέλεις. Μόνο για ήθοποιός δεν είσαι». Έτσι κανένας δεν θά χάνη τον καιρό του και τ' αιδαστρά του (1500 δραχμές το χρόνο, σε τρεις δόσεις). Δεν θά μπαίνουν παρά μόνο εκείνοι για τους όποιους θά είναι βέβαιο, ό,τι μετά δυό χρόνια, το πολύ μετ' τρία, άνα βγαύν ήθοποιοί, άξιοι να καταταχθούν στους δοκίμους του Έθνικού Θεάτρου και να μείνουν.

Η Δραματική Σχολή του Έθνικού Θεάτρου, που ή λειτουργία της άρχιση τώρ' άμέσως, παρέχει όλες αυτές τις εύγυσεις. Ύπό την άμεση έποπτεία του Γενικού Διευθυντού, που είναι ο ποιητής Ι. Γρυπάρης, και της Έκτελεστικής Έπιτροπής του Θεάτρου, θά διευθύνεται από τον έξιόλογο θεατρικό συγγραφέα κ. Θ. Συναδινό, και θάχη έξοχους καθηγητές, όπως τους ήθοποιούς Βεάκη, Καλογερίκο, Παπαεργίου, Ίσως και τη Μαρίκα Κοτοπούλη, ίσως και την Κυβέλη,—και, για τ' θεωρητικά μαθήματα, τους κ.κ. Σπύρο Μελά, Φώτο Πολίτη και Ν. Δάσκαρη. Θέλω δηλαδή να πω, ό,τι όσα παιδιά, άγόρια ή κορίτσια, αίσθάνονται κλίση πρὸς το θέατρο, θάχουν τώρα τον τρόπο, πρώτα να τη δοκιμάσουν και να την έξασφαλίσουν, κι' έπειτα να την καλλιεργήσουν...

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

93.

Για δυστυχία μας θαρούμε και πιο πολλές φορές μεγάλη το πως και μες δε ήμπορούμε ναχουμε εκείνο ποχουν άλλοι.

Κι' όταν δικό μας γίνει κήμα δεν μένουμε εύχαριστημένοι. Και λέμε: πως μ' αυτό — τί κήμα! Άλλοι ήταν πριν εύτυχισμένοι.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΧΕ ΓΕΙΑ

Χε γειά, στο καλό, μου λέν οι φίλοι! βαριά, σιωπηλά τους χαίρετο, στερνή φορά όσα παρα-τό μάγο κείνο δειλινό τ' Απρίλη. Ές μάννας που σιγότρεμαν τα χείλη σπύτι το λευκό που χόρνια έζουσα, ές μάννας όπου άνειπώτα ά-γαπούσα, να νά σειέται άργά κάποιον μαντήλη.

Χε γειά, στο καλό, μου λέν οι φίλοι! βαριά, σιωπηλά τους χαίρετο, στερνή φορά όσα παρα-τό μάγο κείνο δειλινό τ' Απρίλη. Ές μάννας που σιγότρεμαν τα χείλη σπύτι το λευκό που χόρνια έζουσα, ές μάννας όπου άνειπώτα ά-γαπούσα, να νά σειέται άργά κάποιον μαντήλη.

Χε γειά, στο καλό, μου λέν οι φίλοι! βαριά, σιωπηλά τους χαίρετο, στερνή φορά όσα παρα-τό μάγο κείνο δειλινό τ' Απρίλη. Ές μάννας που σιγότρεμαν τα χείλη σπύτι το λευκό που χόρνια έζουσα, ές μάννας όπου άνειπώτα ά-γαπούσα, να νά σειέται άργά κάποιον μαντήλη.

Μ Π Ο Ρ Α

Στο θάνατο του Πατέρα.

Κάτω στον κάμπο, κοντά στο ποτάμι με το γάργαρο νερό, πλάι ένα γέικο, χιλιόχρονο πλα-άνι, είχε φυτρώσει μία καλα-ιά, μία όμορφη μικρή καλαμιά, που με τα πράσινα μακρὰ όλα της για φορεσιά, φάντα-σαν καμιά νεράιδα που χε-το από το ποτάμι, για να παί-στις όχθες του με το γερό λάχανο.

Μεγάλωνε ή καλαμιά στη σκιά του πλατανιού, κι' αυτό, σά πορρωχτές πατέρας, με τον κορ-του, προστάτευε τ' άδύνατο από το μανιασμένο άέρα από το σκληρό χτύπημα της ροχής. Άδικα προσπαθούσε ο καλός άνεμος να λυγίση την κα-λαμιά και να τη σπάση. Άδικα προσπαθούσε ή ζηλιάρα άδελφή του, ή βορρή, να της βοέξη, να χαλάση τ' όμορφό της το όραμα. Ο γέρο πλάτανος στε-ταν εκεί, άγρυπνος φρουρός, να άπλωνε τα κλαδιά του γι' αμείβη, και δεχόταν αυτός όλο το κακό.

Και ή μικρούλα ή καλαμιά—σαν άγαπούσε και την καμάρωνε—πο πολύ ο γέρο-πλάτανος—μεγάλωνε στη σκιά του, ίσια και μαμασσή, και όταν κάπου-κά-που της έρχόταν καμιά στάλα ροχής, ή κανένα φύσημα τ' ά-έρα, γελούσε και κοροϊδευε τη γυναι των στοιχειών.

Έχω το γέρο μου εγώ, τους λέγε, και ό,τι και να κάνετε θα με φτάσετε ποτέ. Μ' ά-ναίει, και μ' έχει στη σκιά σου εκείνος!»

Και το πλατάνι που την άκου-γε, γελούσε κι' εκείνο, και χαί-ρόταν, και καμάρωνε πού ή κα-λαμούλα του, όσο μεγάλωνε, τό-σο και πιο ίσια γινόταν.

Άλλοιόμοιο όμως... Μία μέρα, έβιασε μία μεγάλη μπόρα, ένα φοβερό κακό. Θα-ρούδες πως ο άγέρας τόχε πάρει πια άπόφαση να λυγίσει την κα-λαμιά, και έβαζε όλα του τα δυνατά.

Δέν το κατόρθωνε όμως. Άδικα τον βοηθούσε ή βορρή που έπεφτε σε χοντρές βαρείες στάλες, άδικα άγκομαχούσε εκεί-νος στα διαλείμμά της: δε μπο-ρούσε να κατορθώση τίποτα.

Και τότε, όργισμένος ενάντια στο γέρο πλάτανο που του κρα-τούσε τόσο περήφανα κεφάλι, κάλεσε τον κεραυνό... και το δέντρο, πληγωμένο κατάκαρδα, σωριάστηκε χάμω... γίγαντας νεκρός.

...Όλα σώπασαν, βουβάθη-καν για μία στιγμή!

Κι' αυτός ο κεραυνός άκόμα. Θαροούδες πως άναμετρώντας το άδικο κακό που έκανε, ντρά-πηκε και προσπαθούσε να μη φανή πως ήταν εκείνος ο αίτιος.

Η καλαμιά, σαν άπολιθωμέ-νη, κοίταζε το πελώριο κορμί του προστάτη της να κείται άψυχο στα πόδια της, και δεν μπορούσε άκόμα να πιστέψη σ' ό,τι έβλεπε. Άλλ' άμέσως σχεδόν, ο άγέ-ρας, μεθυσμένος για τη νίκη του, ξανάρχισε να φυσά δυνατά, τρα-λά, και να βάξη όλα του τα δυ-νατά, για να σπάση την άπρο-στάτευτη πια καλαμιά.

Αυτή τότε λυγισε... Λύγισε για πρώτη φορά στη ζωή της, λυγισε ίσιαιε τη γή, και στον πόνο του λυγισμού της, μέσα στην έρημία της, έννοιωσε τί ήταν γι' αυτή ο γέρο πλάτα-νος που τη φρόντιζε τόσο πορο-γικά σαν πατέρα, που δεχόταν αυτός όλες τις μπόρες, για να την προφυλάξη εκείνη. Και κα-θώς έσταζε ή βορρή από τα φύλ-λα της, θαροούδες πως έκλαιγε με άληθινα δάκρυα, έκλαιγε το χαμό του προστάτη της.

Λύγισε ή καλαμιά... δεν έ-σπασε όμως, γιατί είχε μεγαλώ-σει πολύ ίσια, και ήξερε πως δεν έπρεπε να σπάση. Άλλά πο-τέ πια δεν ξανασηκώθηκε όπως πριν. Όταν έπαψε πια ο άγέ-ρας—ίσως χορτασμένος από το κακό που έκανε... ίσως και μοναχά για να χαρή το έργο του, να ξεκουραστή και να ξαναρχί-ση με περισσότερη δύναμη—ή μικρούλα καλαμιά, άνασηκώθηκε σιγά-σιγά, αλλά δεν μπόρεσε ποτέ πια να τεγνώση το κορμί α της, όπως την καμάρωνε ο γέρο πλάτανος. Από την πό-ρα αυτή, της έμεινε ένα σκύφι-μο στη γή, τέτοιο, που θαροού-δες πως τώρα πού είχε να παλαί-ψει μόνη της με τη ζωή, σά να φο-

βόταν και προσπαθούσε να κου-φή, σά να ήταν πολύ βαρύ το φορτίο για τους λεπτούς της ώ-μους, και την έκανε να μένη πάντα λυγισμένη.

Ήρθαν κι' άλλες μπόρες, και μόνη πια ή καλαμιά πάλευε... αλλά όλο λυγίσε... όλο λυγίσε ή ίσια καλαμιά που δεν ήξερε τί θά πη λύγισμα...

Κοντά στο ποτάμι, στη σκιά ενός γέικο, χιλιόχρονου πλα-τανιού, ήταν μία καλαμιά. Τώ-ρα το πλατάνι πέθανε... και ή καλαμιά άπομένει μόνη να με-τηρήθη με τη σκληρή ζωή.

Σαρδανάπαλος

ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΔΕΕΙ:

Ξεκίνησα πολύ πρωί, ντυμένη στο χρυσόφανε ποστάνι μου, για τη γιορτή των λουλουδιών. Ο κορδαλός με είδοποίησε πως τα λουλούδια, ντυμένα στα λαμ-πρότερα τους φορέματα και σο-λισμένα με βαρύτιμα διαμάντια, γιόρταζαν την άνοιξη. Σαν έφτα-σα λοιπόν στη γή και είδα αυτό το υπέροχο θέαμα, δεν ήξερα ποιά λουλούδι να πρωτοφιλήσω. Διωλεξα ένα περήφανο ήλιοτρό-πιο. Και είχα τέτοια χαρά, που τα πήρα ύστερα όλα στη σειρά, χωρίς να προσέχω σε άξιώματα και έτσι έφτασε να φιλήσω τε-λευταίο το όρδο: μά και κείνο ήταν τόσο χαρούμενο, ώστε δεν ήρόσεξ την παρόλεψη. Σε λίγο, έφτασαν κι' οι πεταλούδες, κι' έ-καναν χίλια παιχνίδια μαζί μου, και τα λουλούδια μάς καμάρω-ναν. Κι' όλο το πρωί το περά-σαμε με γέλιο και χαρά. Κοντά το μεσημέρι, ήρθαν και οι μέλισ-σες. Να σ' έλε πω, δεν τις πολυ-χώνεψα, τέτοια μέρα να δου-λεύουν, σαν νάταν καθημερινή. Όσοτόσο δεν είπα τίποτα. Τ' άπομεινόμενο τραβήχτηκα κοντά στο γέρο πλάτανο, που, συμ-μένος φαινόταν να μιλή σε μία νεαρή άκακία, ντυμένη κάτα-σπρα. Πρόσεξα λοιπόν κι' άκου-σα την άκακία να κλαίει σιγανά και τον πλάτανο να λέη: «Μην κλαίς, αυτή είναι ή τύχη του «Οραίου». Και ή άκακία έλε: «Κάθε χρόνο μεγάλωνα τα λου-λούδια μου, και σαν φτάσει αυ-τή ή γιορτή της Άνοιξης, χέρια σκηρά έρχονται και πέρνουν τα παιδάκια μου απ' την άγκαλιά μου. Κι' όλα αυτά τα δυστυ-χημένα» πρόσθεσε, δείχνοντας με τα κλωνία της τα πολύχρωμα λουλούδια του περιβολιού «δεν ξέρουν τί τύχη τα περιμένει...»

Τρομάξα στα λόγια αυτά, που δεν ήξερα τί έξηγήση ήθε μόνη δώσω. Μά ή έξηγήση ήθε μόνη της. Η πόρτα του περιβολιού άνοιξε, και μία παρὰ από άγ-νοια και κορίτσια μπήκαν μέσα και... το κακούργημα άρχισε: Άγκαλιές κόβονται τα λουλού-δια... ή άκακία έχασε τα μυ-ρωμένα παιδάκια της. Το περι-βολί γυμνώθηκε σχεδόν. Θά το πιστέψετε; Άρχισα να κλαίω... Τί ήθελε ο Πατέρας μου ο ήλιος να με στείλ η εδώ σήμερα: Ο

γέρο Πλάτανο, έννοιωσε τη λύ-πη μου, γιατί κι' αυτός έδάκρυσε κ' έκούνησε λυπημένα τα κλα-διά του...

Άργότερα, ξανάβρα τα λου-λούδια στερωμένα τόνα κοντά σταλλο σε όμοιόμορφα στεφά-νια. Τα φτωχά... πως γιόρτα-ζαν την Άνοιξη... Τα παρη-γόρησα όσο μπορούσα και στις καρδιές τους στάλαξα την έλ-πίδα. Κάθε πρωί θάρχομαι να τα βλέπω, και ως άργήση, Θεέ μου, ή μέρα που θά γείρουν στα στεφάνια τους, και οι μικρές ζωούλες τους θά οβύσουν... Ένα

ΠΟΥΛΙΩΝ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Στη μέση του φαριδιού ποτα-μού, που κυλά τα ήσυχα νερά του—πότε θολά, πότε καθαρά, με πάντα ήσυχα—σχηματίζεται ένα νησάκι, ένα μικρό χαρω-μένο νησάκι. Είναι τόσο μι-κρό, που σου φαίνεται θάμμα πως χωρά άπάνω του το γε-ρασμένο πλάτανο, που τον κον-τό χοντρό του κορμό τον πλαι-σιώνουν πυκνές μυρτιές και ό-μορφες οροδόφνες. Σου φαίνε-ται πως είναι έτοιμο να βυθιστή από το βάρος του. Λένε πως κάποτε, που το ποτάμι ήταν πιο μικρό, ο πλάτανος ήταν στην όχθη του, αλλά όταν κάποτε πλημμύρισε, άνοιξε και φάρδυ-νε την κοίτη του. Έτσι ο πλά-τανος, με όσο χώμα μπόρεσε να κρατήση στις ρίζες του, βρέθηκε στη μέση του ποταμιού. Δεν πρέπει ν' άπορη κανείς πως δεν το έβριζε, πως δεν το πήρε, για-τί το ποτάμι αυτό δεν είναι κανένας άγριος χείμαρρος, που με το μανιασμένο ρεύμα του συνεπαίρνει ό,τι βρει μπροστά του, αλλά άπλως ένα γαλήνιο ποτάμι, που αν ξεχειλίσει καμ-μιά φορά, το μόνο κακό που μπορεί να κάνει είναι να δροσί-ση τα διπλάνα χωράφια και να ξαναπαρή κατόπι το συνειδημέ-νο μονότονο δρόμο στην κοίτη του. Ούτε ή κοίτη του είναι βα-θεία. Ένας άνθρωπος, εύκολα θά περνούσε από τη μία του όχθη ως την άλλη, χωρίς να βραχί πάνω από το γόνατο.

Δεν θά μπορούσε να βρεθί καλύτερο μέρος απ' αυτό το νη-σάκι για να κάνει ένα πουλί τη φωλιά του. Αυτό τουλάχιστο συλλογιζόταν ο μαύρος κότσυ-φας, με την κίτρινη μύτη, πετών-τας από κλαδί σε κλαδί στον πλάτανο, κοιτάζοντας έρευνη-τικά το μέρος. Την ίδια άκριβή ιδέα είχε κι' ένα ζευγάρι άηδο-νάκια, που είχαν κάνει κιάλας τη φωλιά τους στη ρίζα του πλατανιού, στην πυκνή μυρτιά. Το ένα καθόταν μέσα στη φω-λιά για να έρεταινη τ' αυγούλια του, ενώ το άλλο έτοιμαζόταν ν' άρχιση το τραγούδι. Βλέπον-τας όμως τον κότσυφο, άλλαξε γνώμη και ψιθύρισε στη γυναί-κα του: «Νέο νόουμερο τοπο! Για να χτίση φωλιά ψάχνει». Κα-τόπι χαίρεται δυνατά το κότσυφο

— Καλημέρα κύρ-κότσουφα, τὸ ωραιότερο πουλί τοῦ κόσμου καὶ τῆς οὐρανόμας μας!

— Καλημέρα, μικρὲ τραγουδιστή. Καλημέρα, μικρὸ ἀηδόνι. Βγῆκα σήμερα γιὰ νὰ βρῶ μέρος νὰ χτίσω τὴ φωλιά μου καὶ νομίζω ὅτι βρήκα ἐδῶ κείνο πού θέλω. Θὰ εἶναι τόσο ωραία ἐδῶ! Ἐχουμε ἀσφάλεια πρώτα-πρώτα. Κανένα φεῖδι δὲ θὰ μπορέσει νὰ περάσει ἀπὸ τὴν ὄχθη στὸ νησί μας καὶ νὰ μᾶς φάῃ τὰ μικρά μας. Κανένα κακόπαιδο δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ μπῇ σὺν ποταμὶ καὶ νὰ φτάσῃ ὡς ἐδῶ. Ἀλλοῦτε δὲν ἔχει παιδιαστὸ νησί. Τὸ ἐξοχικὸ σπῆτι δίπλα εἶναι κατάκλειστο. Ἐρχονται τακτικά μόνον μεγάλοι ἄντρες, πού σκάβουν, ποτίζουν τὰ χωράφια γύρω, καὶ δὲν τοὺς μένει λεπτὸ γι' ἄλλη δουλειά. Ὡσπου νὰ ἔλθουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι, ἐμεῖς θὰ ἔχουμε μεγαλώσει τὰ παιδιὰ μας.

Φλυαροῦσε ἀκόμη κάμποσο τὸ κοτσούφι, καὶ δυσανεκτήθηκε τὸ ἀηδόνι ἀπ' αὐτό. Μὲ τρόμο συλλογίστηκε ὅτι θὰ ἔκανε ἓνα τόσο φλύαρο γείτονα. Τί δὲ θὰ ἔδινε, ἂν μπορούσε νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ μικροῦτσικο νησάκι!... Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε κάπως ἀπότομα: — Ναί, ὦραϊο εἶναι τὸ μέρος, κύρ κότσουφα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ χτίσῃς ἐδῶ φωλιά. Ὅποιος ἐπρόλαβε, τὸν Κύριο εἶδε! Κοίταξε νὰ βρῇς πουθενά ἄλλω. Δὲν ἐχάθηκαν τὰ ὦραϊα μέρη ἀπὸ τὸν καμπο καὶ τὴ ρεματιά. Τί εὐχὴ Θεοῦ!...

— Ἀηδονάκι, εἶπε ἐκεῖνος, εἶσαι ὁ καλύτερος μουσικὸς τοῦ βασιλείου μας! ὅλα τὰ πουλιά, σὰν τραγουδᾷς, σ' ἀκούει μαγεμένα οἱ ἄνθρωποι στέκονται σὰ χαζοὶ καὶ σ' ἀκοῦνε. Εἴμαστε περὶ γύρω γιὰ τὴ φωνή σου! Μὰ τώρα δὲ μίλησες καλὰ. Ὁ κάμπος εἶναι γιὰ ὅλα τὰ πουλιά. Ὅπου θέλει κανεὶς μπορεῖ νὰ χτίσῃ φωλιά, ἀρκεῖ νὰ μὴν πειράξῃ τὸν ἄλλον. Ἐμεῖς τὰ πουλιά χρειαζόμαστε πρὸ πάντων τὴν ὁμόνοια καὶ τὴν ἀγάπη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ κότσουφος ἔπαψε, γιὰτὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς κοτσούφας, πού τὸν φώναζε. Τὴν ἔκραξε, καὶ σὲ λίγο ἡ κοτσούφινά ἦταν δίπλα του. Χαϊρέτησε εὐγενικά τ' ἀηδονάκι, καὶ σὲ παιχιδιάρικο ὕφος τοὺς εἶπε:

— Ἀκούστε τί μοῦ εἶπε στὴν ὄχθη ἡ χελιδόνα, πού ἔπαιρνε λάσπη, νὰ γελᾷστε. Χτῆς τελείωσε μὲ τὸν ἄντρα τῆς τὴ φωλιά τῆς. Σήμερα, πού πῆγαν νὰ τὴ στρώσουν μὲ πούπουλα καὶ βαμπακάνια, βόηκαν δυὸ σπουργίτια μέσα. Τὰ παρακάλεσαν νὰ φύγουν, ἀλλὰ αὐτὰ τοὺς εἶπαν—ἀκούστε αὐτάδεα—ὅτι τὴ φωλιά τὴν ἔκαναν δική τους καὶ δὲ σκέφτονται νὰ τὴν ἀφήσουν.

— Μ' αὐτὸ εἶναι ἔγκλημα, εἶπεν ἡ ἀηδονάνα, καὶ ὄχι νὰ γελᾷτε δὲν πρέπει, ἀλλὰ καὶ νὰ κλαίτε...

— Μὰ δὲν τελείωσα, εἶπε ἡ κοτσούφινά. Δὲν σὰς εἶπα τί ἔπαθον τὰ σπουργίτια... Τὰ χελιδόνια τὰ τιμώρησαν. Πῆσαν λάσπη καὶ ἔχτισαν τὴν πόρτα τῆς φωλιάς των. Κι' εἶσι ἐμεῖν τὰ σπουργίτια φυλακισμένα γιὰ πάντα μέσα...

— Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια, εὐχαριστημένοι γιὰ τὸ πᾶθημα τῶν κλεφτῶν.

— Καλὰ νὰ πάθουν, εἶπε τ' ἀηδόνι, ἀφοῦ ἤθελαν νὰ παρουν τὰ ξένα σπιτία.

Καὶ μπροστὰ στὴν εὐθυμία τῶν ἄλλων ἔλασε τοὺς φύβους του, καὶ ἤθελε ὅσο τὸ δυνατό πρὸς γῆ-γορα νὰ κάνουν τὴ φωλιά τους κοντὰ του· οἱ καλοὶ γείτονες, γιὰ νὰ χύουν ὦραϊα παρὰ. Τὰ κοτσούφια τίναξαν τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν στὴν ὄχθη νὰ βροῦν τὰ ὕλικά καὶ ν' ἀρχίσουν τὸ χτίσιμο.

Τ' ἀηδόνι κατέβηκε, ἦπνε λίγο νερὸ κι' ἀρχισε τὸ τραγουδῆ τοῦ...

Περιπλοκάς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟ;

— Ὁ Πόκ, ὁ γνωστὸς Ἀγγλος συγγραφεὺς, ἦταν κοντός, κωμώδης, ἀλλὰ πολὺ ἐξυπνος κι' ἀγαποῦσε νὰ πειράξῃ τὸν κόσμο.

Μιά μέρα ὅμως τὴν ἔπαθε. Σὲ μιὰ συναναστροφή, γιὰ νὰ πειράξῃ κάποιον ἀγράμματο, τὸν ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, τί εἶναι ἐρωτηματικό;

— Ἐνα σχῆμα καμπούρικο, σακάτικο πού συχνά κάνει αὐθάδεις ἐρωτήσεις, ἦταν ἡ ἀπάντη-σις τοῦ ἀγράμματος.

Κόκκαλο ὁ Πόκ.

Εὐζωνάκι

ΕΕΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

— Ἐσὺ πού ξέρεις τὰ πολλὰ καὶ ὁ νοῦς σου κατεβαίνει, ἓνα καράβι σίδερο πόσες βελόνες βγάζει;

— Ἄν ἦταν ὁ οὐρανὸς χαρτί κι' ἡ θάλασσα μελάνι, τότε θὰ σοῦλεγα κι' ἐγὼ πόσες βελόνες κάνει.

Βάσιγκτων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁ Τάκης: — Μὴν εἶδατε, σὰς παρακαλῶ, ἓνα σκυλάκι;

— Ὁχι.

— Ἐνα τόσο δά σκυλάκι. Σκυλάκι τῆς τσέπης.

— Ὁχι.

— Ἦταν ἄσπρο, μαλλιαρό, πολὺ ὁμορφό. Δὲν τὸ εἶδατε;

— Δὲν τὸ εἶδα, παιδί μου.

— Τὸ λέγαμε Πόμ.

— Δὲν τὸ εἶδα σοῦ λέγω.

— Μὰ βέβαια, πὺς μπορούσατε νὰ τὸ ἰδῆτε! Πέρασὶν τὸ ἔχασα, τὸ καϊμένο...

Σάνθιππος

— Ἡ Λιλίκα, βλέποντας ἓνα τυφλὸ σκυλὶ νὰ γαυγίξῃ, φωνάζει: — Μπα, τὸ καϊμένο, ἂν καὶ ἄ ὁ μ α τ ο, γαυγίξῃ!

(Γενονός)

Δ. Κόκκινος

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, διὰ τὴν λήγην ἢ συνδρομῆ των, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ υποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενδυναμίσω σὲν καθέ-να ἰδιαίτερος. Ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 25 Αὐγούστου 1930

ΓΙΑ ΤΟ ΣΗΜΑ

Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου, Μύρον τῆς Ἀνδρῶν. Ἀφοῦ δὲν διαθέτω τὴν τὸ κεφάλαιο πού χρειαζόμαι γιὰ νὰ κάμω μιὰ μεγάλη ποσότητα Σημάτων, γιὰτὶ εἶσι μόνο θὰ κοστίσουν φτηνά καὶ θὰ μπορῇ καθεὶς νὰ πάρῃ, — ἄς τὸ δανεισθῶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου. Λοιπὸν, ὅποιος θέ-λει τὸ Σῆμα, ἄς μοῦ στείλῃ ἀπὸ τὴν 25 δραχμῆς, ἂν πρόκειται νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἢ 30 δραχμῆς, ἂν πρόκειται νὰ τοῦ τὸ στείλῃ ταχυδρομικῶς. Ἐτσι ἐλπίζω νὰ μαζευθῇ γρήγορα τὸ κεφάλαι-ο πού χρειαζόμαι, ἢ τοῦλάχιστον ἓνα μεγάλο μέρος, καὶ νὰ κάμω ἀμέ-σως τὴν παραγγελία, νὰ γίνῃ γρή-γορα καὶ νὰ τὸ στείλῃ εὐθὺς σ' ὁ-σοὺς θὰ τὸ ἔχουν προπληρώσει. Κι' ἂν μὲν θὰ στοιχίξῃ περισσότερο ἀπὸ 25 δραχμῆς, — γιὰτὶ δὲν ἔχω ἀκόμα πρὸς ἀριθμὸν θὰ τὸ πούλῃ, — αὐτοὶ πού θὰ προπληρώσουν τώρα, δὲν θὰ στείλουν τίποτα παραπά-νω(τὸ τυχόν ὑπόλοιπο θὰ εἶναι, νὰ ποῦμε, ὁ τόκος τοῦ δανείου). Ἄν πάλι στοιχίξῃ λιγώτερο — γιὰτὶ κι' αὐτὸ εἶναι πιθανόν, — μὲ τὸ ὑπόλοι-πο θὰ τοὺς στείλῃ, ὅτι ἄλλο μοῦ παραγγέλουν (Μ. Μυστικά, Λυσό-χαρτα κτλ.). Λοιπὸν, σύμφωνα; Σὲς ὅλοι, πού μοῦ γράφετε ὅτι ἀ-νυπομονεῖτε νὰ ἔχετε τὸ Σῆμα, σὲς ὅλοι πού τὸ θέλετε τόσο πολὺ, γιὰ νὰ γνωρίζετε σὰ Διὰπλάσουλαι, στείλετέ μου ἀπὸ 25 ἢ 30 δραχμῆς, καὶ θὰ τὸ λάβετε μόλις γίνει.

Ὁ Νάριος συμφωνεῖ μὲ τὸν κ. Φαίδωνα, ὅτι τὰ σχολεῖα τοῦ παλιοῦ καιροῦ — σὰ ὅποια ὅμως ἦταν ἄγνωστο τὸ τρακοστὸ τέταρ-το φυλλάδιο! Ἦμουν ἄρρωστη σὸ κρεβάτι καὶ πολὺ στενοχωρημένη, αὐτὸ τὸ ἔβρι ἀπὸ τὴν μητέρα του, πού ἐνθ' ἔβγαλε μόλις τὸ Ἀημοτι-κό, ἔχει τόσες γνώσεις, πού οἱ ση-μερινοὶ ἀπόφοιτοὶ τοῦ «δὲν τίς φαν-τάζονται οὔτε σὸν ὕπνο τους». Ὁ ἴδιος συγχάρει τὴ Νεράιδα τοῦ Γαλιό γιὰ τὴν τῶρα ποιήματά της, πού δείχνει καὶ τόση ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα της, καὶ προτρέπει καὶ τοὺς ἄλλους «νὰ προτιμῶν νὰ γράφουν μιὰ ὁμορφὴ περιγραφή τοῦ τόπου τους μὲ τοὺς θρύλους καὶ τίς παραδόσεις του, ἅμα βέβαια δὲν ἔχουν τίποτα καλύτερο νὰ κάνουν

ἀπὸ ἀμφιδόλου ἀξίας σκέψεις...». Χάρηκα πολὺ, Θεσσαλικοῦ Ρόδου, πού ἔγινε καλὰ ἡ μαμὰ σου. Ὁ εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη πού δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρό. Εἶδα καὶ τὴν ὦραϊα πού περνεῖς σ' αὐτὴ τὴ μα-τευτική ἐξοχὴ πού ξεκαλοκαίρεται. Πῶς πάει νὸ κολύμπι;

Παραμυθῆναι, σοῦ ἀπέρριψα τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο, γιὰτὶ, κατὰ τὴν κρίση μου, εἶχε κοινὲς εἰκόνες καὶ ἔννοιες, καὶ κάπου-κάπου κακοῦ-χγες ἐκφράσεις. Μοῦ τὸ ξαναπέλε-νεις νὰ τὸ ξανακοιτάξω, γιὰτὶ δὲν τὸ παραδέξασαι. Τὸ ξανακοιτάξω λοιπὸν κι' ἐπιμένω. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι δὲν ὦρα ἐξόφλησε γιὰ νὰ τὸ ἐξα-ναγράφῃς καὶ νὰ τὸ συζητήσῃς, ἔα-κανες καλύτερα ἂν ἔγραψες κανέν-ἄλλο. Τελοςπάντων, ἐννοῶ δὲ πα-ραδέξασαι τὴν κρίση μου ἀσυνήτη-ται. Ἄλλο πράγμα νὰ μοῦ ζητᾷτε καμμιὰ ἐξήγηση, πού, ἂν ἔχω τόπο-καὶ καιρό, μπορῶ νὰ σὰς τὴ δώσω.

Νά, ἴσα-ἴσα, τί μοῦ γράφει ἡ Ἐρ-ση Δρόσου: «Διαδίδοντας τίς θαυ-μάσιες Pensées τοῦ Pascal, βρήκα, νομίζω, μερικές καταλλήλας γιὰ σένα. Ἄν τίς βρῇς καὶ σὺ καλῶς τίς δημοσιεύσεις. Ἐγὼ μὲ κάθε ἐμ-πιστοσύνη τίς ἀφίνω σὲν κρίση σου, πού πάντα γιὰ τὸ καλὸ μας εἶναι». Ἀκούτε τὴν Ἐρση Δρόσου; Μὲ «κάθε ἐμπιστοσύνη». Ἐτσι ἐννοῶ νὰ μοῦ στέλνουν οἱ φίλοι μου τὰ ἐργα-σία. Ὅσοι δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐμ-πιστοσύνη, ἄς μὴ μοῦ στέλνουν. Ναι, γιὰ τὸ Πένταθλο μπορεῖ νὰ στείλῃ κι' ἐμμετρη μετάφραση καὶ πεζή. Τὸ ἀνέκδοτο πού ἔστειλε γιὰ τὸν Ἀνάνια, θὰ δημοσιευθῇ κι' αὐτὸ στὴ Σελίδα.

Φιλόσοφ, καθώς θὰ εἶδες, σὸ προηγούμενο φυλλάδιο δημοσιεύθη-κε τὸ κομμάτι σου «Ἡ Φυγὴ». Ἦταν τόσο ὦραϊο, πού δὲν μπο-ροῦσα νὰ μὴν τὸ δημοσιεύσω, ἂν κι' ἔπαινε τρεῖς σχεδὸν στήλες. Ἐ-καμὰ, βλέπεις, γιὰ σένα μιὰ ἐξέμ-νηση. Καὶ τὴν ἔκαμα, γιὰτὶ σὲ λο-γαριάζω πὰς σὰ μέλλουσα συνεργά-τρια. Καὶ στίχους γράφεις καλούς, καὶ σὸ περὶ ἐνδοκίμους, ὅπως τὸ ἔδειξε ἡ «Φυγὴ» σου. Θὰ γράψω μιὰ μέρα πολὺ ὦραϊα πράγματα γιὰ παιδιὰ, — φτάνει νὰ χύει τὰ παιδιὰ σὲ νοῦ σου ὅταν γράφῃς, κι' ὄχι τοὺς μεγάλους. Ὁ κ. Ε. ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολ-λὸ. Δὲν ἤξερε τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ κ. Πασχάλη κι' ἐχάρηκα πού δημο-σιεύθηκε σ' αὐτὸ ἡ παλιά του ἐπι-στολή γιὰ τὴ Μητέρα του.

Τὰδε μοῦ γράφει ἡ Ἐρση: «Ἀ-γαπητὴ μου Διάπλάσι. Τί χαρὰ μοῦ προσένησε τὸ τρακοστὸ τέταρ-το φυλλάδιο! Ἦμουν ἄρρωστη σὸ κρεβάτι καὶ πολὺ στενοχωρημένη, αὐτὸ τὸ ἔβρι ἀπὸ τὴν μητέρα του, πού ἐνθ' ἔβγαλε μόλις τὸ Ἀημοτι-κό, ἔχει τόσες γνώσεις, πού οἱ ση-μερινοὶ ἀπόφοιτοὶ τοῦ «δὲν τίς φαν-τάζονται οὔτε σὸν ὕπνο τους». Ὁ ἴδιος συγχάρει τὴ Νεράιδα τοῦ Γαλιό γιὰ τὴν τῶρα ποιήματά της, πού δείχνει καὶ τόση ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα της, καὶ προτρέπει καὶ τοὺς ἄλλους «νὰ προτιμῶν νὰ γράφουν μιὰ ὁμορφὴ περιγραφή τοῦ τόπου τους μὲ τοὺς θρύλους καὶ τίς παραδόσεις του, ἅμα βέβαια δὲν ἔχουν τίποτα καλύτερο νὰ κάνουν

ἀπὸ ἀμφιδόλου ἀξίας σκέψεις...». Χάρηκα πολὺ, Θεσσαλικοῦ Ρόδου, πού ἔγινε καλὰ ἡ μαμὰ σου. Ὁ εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη πού δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρό. Εἶδα καὶ τὴν ὦραϊα πού περνεῖς σ' αὐτὴ τὴ μα-τευτική ἐξοχὴ πού ξεκαλοκαίρεται. Πῶς πάει νὸ κολύμπι;

Παραμυθῆναι, σοῦ ἀπέρριψα τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο, γιὰτὶ, κατὰ τὴν κρίση μου, εἶχε κοινὲς εἰκόνες καὶ ἔννοιες, καὶ κάπου-κάπου κακοῦ-χγες ἐκφράσεις. Μοῦ τὸ ξαναπέλε-νεις νὰ τὸ ξανακοιτάξω, γιὰτὶ δὲν τὸ παραδέξασαι. Τὸ ξανακοιτάξω λοιπὸν κι' ἐπιμένω. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι δὲν ὦρα ἐξόφλησε γιὰ νὰ τὸ ἐξα-ναγράφῃς καὶ νὰ τὸ συζητήσῃς, ἔα-κανες καλύτερα ἂν ἔγραψες κανέν-ἄλλο. Τελοςπάντων, ἐννοῶ δὲ πα-ραδέξασαι τὴν κρίση μου ἀσυνήτη-ται. Ἄλλο πράγμα νὰ μοῦ ζητᾷτε καμμιὰ ἐξήγηση, πού, ἂν ἔχω τόπο-καὶ καιρό, μπορῶ νὰ σὰς τὴ δώσω.

Νά, ἴσα-ἴσα, τί μοῦ γράφει ἡ Ἐρ-ση Δρόσου: «Διαδίδοντας τίς θαυ-μάσιες Pensées τοῦ Pascal, βρήκα, νομίζω, μερικές καταλλήλας γιὰ σένα. Ἄν τίς βρῇς καὶ σὺ καλῶς τίς δημοσιεύσεις. Ἐγὼ μὲ κάθε ἐμ-πιστοσύνη τίς ἀφίνω σὲν κρίση σου, πού πάντα γιὰ τὸ καλὸ μας εἶναι». Ἀκούτε τὴν Ἐρση Δρόσου; Μὲ «κάθε ἐμπιστοσύνη». Ἐτσι ἐννοῶ νὰ μοῦ στέλνουν οἱ φίλοι μου τὰ ἐργα-σία. Ὅσοι δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐμ-πιστοσύνη, ἄς μὴ μοῦ στέλνουν. Ναι, γιὰ τὸ Πένταθλο μπορεῖ νὰ στείλῃ κι' ἐμμετρη μετάφραση καὶ πεζή. Τὸ ἀνέκδοτο πού ἔστειλε γιὰ τὸν Ἀνάνια, θὰ δημοσιευθῇ κι' αὐτὸ στὴ Σελίδα.

Φιλόσοφ, καθώς θὰ εἶδες, σὸ προηγούμενο φυλλάδιο δημοσιεύθη-κε τὸ κομμάτι σου «Ἡ Φυγὴ». Ἦταν τόσο ὦραϊο, πού δὲν μπο-ροῦσα νὰ μὴν τὸ δημοσιεύσω, ἂν κι' ἔπαινε τρεῖς σχεδὸν στήλες. Ἐ-καμὰ, βλέπεις, γιὰ σένα μιὰ ἐξέμ-νηση. Καὶ τὴν ἔκαμα, γιὰτὶ σὲ λο-γαριάζω πὰς σὰ μέλλουσα συνεργά-τρια. Καὶ στίχους γράφεις καλούς, καὶ σὸ περὶ ἐνδοκίμους, ὅπως τὸ ἔδειξε ἡ «Φυγὴ» σου. Θὰ γράψω μιὰ μέρα πολὺ ὦραϊα πράγματα γιὰ παιδιὰ, — φτάνει νὰ χύει τὰ παιδιὰ σὲ νοῦ σου ὅταν γράφῃς, κι' ὄχι τοὺς μεγάλους. Ὁ κ. Ε. ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολ-λὸ. Δὲν ἤξερε τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ κ. Πασχάλη κι' ἐχάρηκα πού δημο-σιεύθηκε σ' αὐτὸ ἡ παλιά του ἐπι-στολή γιὰ τὴ Μητέρα του.

Τὰδε μοῦ γράφει ἡ Ἐρση: «Ἀ-γαπητὴ μου Διάπλάσι. Τί χαρὰ μοῦ προσένησε τὸ τρακοστὸ τέταρ-το φυλλάδιο! Ἦμουν ἄρρωστη σὸ κρεβάτι καὶ πολὺ στενοχωρημένη, αὐτὸ τὸ ἔβρι ἀπὸ τὴν μητέρα του, πού ἐνθ' ἔβγαλε μόλις τὸ Ἀημοτι-κό, ἔχει τόσες γνώσεις, πού οἱ ση-μερινοὶ ἀπόφοιτοὶ τοῦ «δὲν τίς φαν-τάζονται οὔτε σὸν ὕπνο τους». Ὁ ἴδιος συγχάρει τὴ Νεράιδα τοῦ Γαλιό γιὰ τὴν τῶρα ποιήματά της, πού δείχνει καὶ τόση ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα της, καὶ προτρέπει καὶ τοὺς ἄλλους «νὰ προτιμῶν νὰ γράφουν μιὰ ὁμορφὴ περιγραφή τοῦ τόπου τους μὲ τοὺς θρύλους καὶ τίς παραδόσεις του, ἅμα βέβαια δὲν ἔχουν τίποτα καλύτερο νὰ κάνουν

ἀπὸ ἀμφιδόλου ἀξίας σκέψεις...». Χάρηκα πολὺ, Θεσσαλικοῦ Ρόδου, πού ἔγινε καλὰ ἡ μαμὰ σου. Ὁ εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη πού δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρό. Εἶδα καὶ τὴν ὦραϊα πού περνεῖς σ' αὐτὴ τὴ μα-τευτική ἐξοχὴ πού ξεκαλοκαίρεται. Πῶς πάει νὸ κολύμπι;

Παραμυθῆναι, σοῦ ἀπέρριψα τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο, γιὰτὶ, κατὰ τὴν κρίση μου, εἶχε κοινὲς εἰκόνες καὶ ἔννοιες, καὶ κάπου-κάπου κακοῦ-χγες ἐκφράσεις. Μοῦ τὸ ξαναπέλε-νεις νὰ τὸ ξανακοιτάξω, γιὰτὶ δὲν τὸ παραδέξασαι. Τὸ ξανακοιτάξω λοιπὸν κι' ἐπιμένω. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι δὲν ὦρα ἐξόφλησε γιὰ νὰ τὸ ἐξα-ναγράφῃς καὶ νὰ τὸ συζητήσῃς, ἔα-κανες καλύτερα ἂν ἔγραψες κανέν-ἄλλο. Τελοςπάντων, ἐννοῶ δὲ πα-ραδέξασαι τὴν κρίση μου ἀσυνήτη-ται. Ἄλλο πράγμα νὰ μοῦ ζητᾷτε καμμιὰ ἐξήγηση, πού, ἂν ἔχω τόπο-καὶ καιρό, μπορῶ νὰ σὰς τὴ δώσω.

Νά, ἴσα-ἴσα, τί μοῦ γράφει ἡ Ἐρ-ση Δρόσου: «Διαδίδοντας τίς θαυ-μάσιες Pensées τοῦ Pascal, βρήκα, νομίζω, μερικές καταλλήλας γιὰ σένα. Ἄν τίς βρῇς καὶ σὺ καλῶς τίς δημοσιεύσεις. Ἐγὼ μὲ κάθε ἐμ-πιστοσύνη τίς ἀφίνω σὲν κρίση σου, πού πάντα γιὰ τὸ καλὸ μας εἶναι». Ἀκούτε τὴν Ἐρση Δρόσου; Μὲ «κάθε ἐμπιστοσύνη». Ἐτσι ἐννοῶ νὰ μοῦ στέλνουν οἱ φίλοι μου τὰ ἐργα-σία. Ὅσοι δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐμ-πιστοσύνη, ἄς μὴ μοῦ στέλνουν. Ναι, γιὰ τὸ Πένταθλο μπορεῖ νὰ στείλῃ κι' ἐμμετρη μετάφραση καὶ πεζή. Τὸ ἀνέκδοτο πού ἔστειλε γιὰ τὸν Ἀνάνια, θὰ δημοσιευθῇ κι' αὐτὸ στὴ Σελίδα.

Φιλόσοφ, καθώς θὰ εἶδες, σὸ προηγούμενο φυλλάδιο δημοσιεύθη-κε τὸ κομμάτι σου «Ἡ Φυγὴ». Ἦταν τόσο ὦραϊο, πού δὲν μπο-ροῦσα νὰ μὴν τὸ δημοσιεύσω, ἂν κι' ἔπαινε τρεῖς σχεδὸν στήλες. Ἐ-καμὰ, βλέπεις, γιὰ σένα μιὰ ἐξέμ-νηση. Καὶ τὴν ἔκαμα, γιὰτὶ σὲ λο-γαριάζω πὰς σὰ μέλλουσα συνεργά-τρια. Καὶ στίχους γράφεις καλούς, καὶ σὸ περὶ ἐνδοκίμους, ὅπως τὸ ἔδειξε ἡ «Φυγὴ» σου. Θὰ γράψω μιὰ μέρα πολὺ ὦραϊα πράγματα γιὰ παιδιὰ, — φτάνει νὰ χύει τὰ παιδιὰ σὲ νοῦ σου ὅταν γράφῃς, κι' ὄχι τοὺς μεγάλους. Ὁ κ. Ε. ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολ-λὸ. Δὲν ἤξερε τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ κ. Πασχάλη κι' ἐχάρηκα πού δημο-σιεύθηκε σ' αὐτὸ ἡ παλιά του ἐπι-στολή γιὰ τὴ Μητέρα του.

Φιλόσοφ, καθώς θὰ εἶδες, σὸ προηγούμενο φυλλάδιο δημοσιεύθη-κε τὸ κομμάτι σου «Ἡ Φυγὴ». Ἦταν τόσο ὦραϊο, πού δὲν μπο-ροῦσα νὰ μὴν τὸ δημοσιεύσω, ἂν κι' ἔπαινε τρεῖς σχεδὸν στήλες. Ἐ-καμὰ, βλέπεις, γιὰ σένα μιὰ ἐξέμ-νηση. Καὶ τὴν ἔκαμα, γιὰτὶ σὲ λο-γαριάζω πὰς σὰ μέλλουσα συνεργά-τρια. Καὶ στίχους γράφεις καλούς, καὶ σὸ περὶ ἐνδοκίμους, ὅπως τὸ ἔδειξε ἡ «Φυγὴ» σου. Θὰ γράψω μιὰ μέρα πολὺ ὦραϊα πράγματα γιὰ παιδιὰ, — φτάνει νὰ χύει τὰ παιδιὰ σὲ νοῦ σου ὅταν γράφῃς, κι' ὄχι τοὺς μεγάλους. Ὁ κ. Ε. ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολ-λὸ. Δὲν ἤξερε τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ κ. Πασχάλη κι' ἐχάρηκα πού δημο-σιεύθηκε σ' αὐτὸ ἡ παλιά του ἐπι-στολή γιὰ τὴ Μητέρα του.

Τὰδε μοῦ γράφει ἡ Ἐρση: «Ἀ-γαπητὴ μου Διάπλάσι. Τί χαρὰ μοῦ προσένησε τὸ τρακοστὸ τέταρ-το φυλλάδιο! Ἦμουν ἄρρωστη σὸ κρεβάτι καὶ πολὺ στενοχωρημένη, αὐτὸ τὸ ἔβρι ἀπὸ τὴν μητέρα του, πού ἐνθ' ἔβγαλε μόλις τὸ Ἀημοτι-κό, ἔχει τόσες γνώσεις, πού οἱ ση-μερινοὶ ἀπόφοιτοὶ τοῦ «δὲν τίς φαν-τάζονται οὔτε σὸν ὕπνο τους». Ὁ ἴδιος συγχάρει τὴ Νεράιδα τοῦ Γαλιό γιὰ τὴν τῶρα ποιήματά της, πού δείχνει καὶ τόση ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα της, καὶ προτρέπει καὶ τοὺς ἄλλους «νὰ προτιμῶν νὰ γράφουν μιὰ ὁμορφὴ περιγραφή τοῦ τόπου τους μὲ τοὺς θρύλους καὶ τίς παραδόσεις του, ἅμα βέβαια δὲν ἔχουν τίποτα καλύτερο νὰ κάνουν

ἀπὸ ἀμφιδόλου ἀξίας σκέψεις...». Χάρηκα πολὺ, Θεσσαλικοῦ Ρόδου, πού ἔγινε καλὰ ἡ μαμὰ σου. Ὁ εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη πού δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρό. Εἶδα καὶ τὴν ὦραϊα πού περνεῖς σ' αὐτὴ τὴ μα-τευτική ἐξοχὴ πού ξεκαλοκαίρεται. Πῶς πάει νὸ κολύμπι;

τῇ τῇ μέρα πού γνῶρισα μιὰ τόσο καλὴ μου φίλη· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, καθὼς κι' ὁ Ε. καὶ καλὴ ἀντάμωση πάλι τοῦ χρόνου!) **Μικρὴν Πεταλουνίδα** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφης συχνά· ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο κι' ἔστειλε Μ. Μυστικά·) **Ἀγγουρολογιῶτα** (τί μοῦ λές! ἀνακηρύχθηκες ἐκεῖ πρωταθλητὴς τοῦ σκακιῦ; μπράβο! αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖο· μόνο τοῦ Βολταίρου δὲν τοῦ ἄρесе τὸ σκάκι, γιατί, ἔλεγε, «ὡς ἀσχολία, εἶναι πολὺ ἐλαφρὸ· ὡς παιχνίδι, εἶναι πολὺ βαρὺ».) **Δούλην Δωδεκάνησον** (φυλλάδια καὶ βιβλία ἔστειλε·) **Φρέγια Γ. Πετροπούλου** (θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ χρυσὸ βραβεῖο τῆς Σχολῆς· μὰ δὲν ἦταν κρῖμα νᾶχω ἐξῆς χρόνια μιὰ συνδρομητρία σὰν καὶ σένα, καὶ νὰ μὴ μοῦ γράφῃ παρὰ μιὰ φορά; ἔλα λοιπόν, γράψε μου τώρα, πάρε καὶ ψευδώνυμο·) **Νεφερίτην** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· κοίταξε ὅμως νὰ μὴ μείνῃ... στὸ χαρτί· γιὰ τὸ ποίημα θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μετὰ τῆς σειράς σου·) **Μικροσκοπικήν** (δὲν τὸ εἶπα, γιατί ἔβλεπε πόσο μ' ἀγαπᾷς ἀπὸ «κεῖ-μέσα» δὲν εἶσαι καὶ σὺ; γράψε μου ὅμως!) **Τρικαλινὸν** (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ λύση τῆς Μαγ. Εἰκόνας; δὲν τὴν βρήκα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἂν εἶναι καλὴ· ὅσο γιὰ τὴν γελοιογραφία, ἀκατανόητη· ἂν μοῦ ἐξηγοῦσες τί παριστάνει...) **Κόρην τοῦ Δόγγου** (ὠραϊότατο τὸ γράμμα σου· κι' ἐλπίζω—ἡ τεμπελιά κατὰ μέρος—νὰ λάβω γρήγορα κι' ἄλλο·) **Ἀφροικάναν** (καὶ τὸ δικό σου μοῦ ἄρесе πολὺ· τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω πιά τόπο! ἔλα· καὶ τίς λύσεις;) **Ναδιαν** (σοῦ ἔστειλα τετράδια καὶ λυσόχαρτα· δὲν ἔχω, δυστυχῶς, τόπο ν' ἀπαντήσω σ' ὅλα τὰ ὠραία σου μοῦ γράφεις· θὰ πῶ μόνο στὸν **Περσέα Ἀθηναῖον** ὅτι τοῦ ἀνταπεδῶσες, στὴ διεύθυνση πού σοῦ εἶχε δώσει, τὸ τετράδιό του μ' ἐν' ἄλλο δικό σου· ἀλλὰ σοῦ τὸ ἐπέστρεψε τὸ ταχυδρομεῖο μετὰ τῆς σημείωσης ὅτι δὲν τὸν βρήκαν στὴ διεύθυνση αὐτή·) **Γλυκυλάλον Ὀνον** (πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γραμματάκι σου· ἀλήθεια τὸ «ράδιο» ἀπομακρύνει τὰ πουλιά; δὲν τὸ ξέρω·) **Ἀνουβιν** (ὠραία, ἀλλὰ πόσο ὠραιότερα, ἂν μοῦ τάχαφες μετὰ πὺρ σκούρο μελάνι...) **Ἀνθισμένην Τριανταφυλλίαν** (τίς ἔλαβα· ὦ, τὸ ξέρω πόσα μαθαίνει κανεὶς ὅταν λύνῃ Ἀσκήσεις!) **Ἀνδαλουσίαν** (τὸ χειμῶνα τὰ μαθήματα, τὸ καλοκαίρι οἱ ἐκδρομὲς, πότε λοιπόν;...) **Χρυσοστηγὴν** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου· τὸ πρῶτο σου γράμμα μοῦ ἄρесе ἐξαιρετικὰ κι' εἶναι περὶ τὸ νὰ σοῦ πῶ πόσο χάρηκα γιὰ τὴν ἀπόφασή σου καὶ πόσο ἐπιθυμῶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσης ποτέ·) **Ἀθηναῖν** (ἰδὲς τί γράφω παραπάνω γιὰ τὸ Σῆμα·) **Κόρην τῶν Δασῶν** (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλα· οἱ παραγγελίες ἐκτελέσθηκαν· περιμένω·) **Τάχην Βαλασίδην** (κι' ὅμως, πρῆπει...) **Μινώταυρον**, **Ἐλένην Π. Βεντούρα** κτλ. κτλ.,

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἀυγούστου, στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 250οῦ Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου.

551. Δεξιόγραφος

Πρόθεση τὸ πρῶτο μου,
Τάλλο ἕνας ἀρχαῖος
Βασιλιάς· καὶ μ' ὅλο μου
Ποιητὴς σπουδαῖος.

Ἀνθισμένη Μυδαλία

552. Στοιχειόγραφος

Ἦταν μέσ' στὶς Ἀμαζόνες
Ἡ καλύτερη. Μιὰ μέρα
Τῆς ἐκόπαν ταῦ δυὸ πόδια
Οἱ ἐχθροὶ καὶ... ἐδῶ σὲ θέλω!
Τί ἔμεινε;... Μιὰ λέξη μόνο,
Ποῦ ὅταν μοῦ τὴν πῆς, θὰ πρέπει
Νὰ μοῦ βγάλῃς τὸ καπέλλο!

Λιλάντα

553. Μεταγραμματισμός

Φυσικὸ φαινόμενο
Τοῦ φωτός, ἀλλάζει
Γράμμα μοναχό·
Κι' ἕνα... ἐκδιδόμενο
Μᾶς πορουσιάζει
Τόσο ἀγαπητό!

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

554. Ἀναγραμματισμός

Χώρα τῆς Ἑλλάδος εἰμαι,
Μ' ἂν μοῦ βγάλῃς τάχικα
Κι' ἕνα μου ἄλλο μεταθέσης,
Ψάξε μέσ' στὰ σωθικά σου,
Γιατὶ κάνοντας αὐτό
Νὰ μὲ λύσης θὰ μπορέσης.

Δούλη Δωδεκάνησος

555. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

Ἐκάστη λέξις τοῦ Κυβόλεξου
τούτου (ἡ αὐτὴ καθέτης καὶ ὁριζοντίως) ἀναγινώσκεται ἀντιστρόφως εἰς ἐκάστην τῶν κατωτέρω φράσεων:

- 1.—Ὁ καλὸς παραχωρεῖ καὶ ὑποχωρεῖ.
- 2.—Ὁ Χριστὸς ἐθανυματούργησεν εἰς τὸν ἐν Κανᾷ γάμον.
- 3.—Φανοὶ ἢ φάροι φωτίζουν τὰς ἀκτὰς.
- 4.—Ὁ Πλούτων τὴν Κόρην ἀνίρπασε.

Ἀττική Αὐγὴ

556. Κρυπτογραφικὸν

123456 = Κράτος.
243656 = Ἀβάπτιστος.
3545236 = Πόλις.
463256 = Τόνος.
523256 = Ἰερωμένη.
636456 = Χώρα τῆς Ἀσίας.

Μίμης Πρώμος

557-561. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνεύρου γραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀλόη, σκόλος, λωρὲς, ἱστίον, κῆμα.

Ἰσπανιέλα

562. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν σύνδεσμον (ἡ κοινὴς ἐπίρροια) τὰ δὲ τελικὰ ὁμηρικὸν ἦρμα:

- 1, Μέτρον βάρου·
- 2, Πόλις τῆς Πελοποννήσου·
- 3, Χρονικὴ μονάδα·
- 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἀγγελος Νίκης

563-568. Πολλαπλοῦν Φωνητόλιπον

PM

Διὰ διαφορῶν φωνηέντων καὶ τῶν δύο τούτων συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ σειρά δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἐξ λέξεων σημαίνουσαι: Πόλιν τῆς Εὐρώπης, ἀλιετικὸν ἐργαλεῖον, εἶδος ἀμάξης, κατὶ εὐωδιάζον, πόλιν τῆς Γραφῆς, ἀναγκαῖον εἰς τὰ πλοία καὶ μέρος τοῦ λόγου.

Ἀβαντίς

569. Γρίφος

Κηρί	λελελε	λελελε
λε	λε	λε
μορ	λε	λελε
λε	λε	λε
Βουλαί	λε	λελελε

Μικρομέγαλη

Τέλος τοῦ 250οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου φυλλαδίου ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 24

338. Μικάδος (μῦ, κάδος).—

339. Ἀθήναι (α, θῆ, ναί.)—340. Ἀρπα—ἄρμα.—341. Κοραλία—κοράλλιον.

342. ἩΡΑ ΤΡΥΩΝ (Δεῦ-ΟΡΑΤΙΟΣ κτρα, Ἐκλα, ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ Κρέων, Τέκτων, Ρέα, ὕλακτῶ, ὦρα, Νεῦτων.)—

343. Τὸ περὶ τὸν γράμμα εἶναι τὸ Α· Ἀελλῶ, ΝΑούμ, Ἐρατώ, Μίδα, Σοφία.—344. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χιών, Ρίς, Ὅρος, Νούς, Ὅλος, Ὑαλος, Φάρος, Ἐρανος, Ἰαχί, Δαυλός, Ὁρασις, Ὑμνος).—346. Ἐριν μίσει.

—347. Τῆς παιδείας αἱ μὲν εἰς αὐτὴν πικραὶ οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς (τ' εἰς πε δια σε, μ' ἐν οἱ, ζ' ἐπὶ κρεῖ δέκα ο πῖ γ' λύν' εἰς).—348. Sommeil (somme, œil).—349. Οὐαί τοῖς ἡττημένοις (ou est-tu? cite y mais niche).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσπελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1929), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Ὁ δὲ Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρχ. 6, τὸ ἐλάχιστον ἑπταμία. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ 70 λέξεων 70 λεπτά καὶ μετὰ 80 λέξεων 80 λεπτά. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ Λ' — 712 /

Ἀποκαλύψεις: Γόρδιος Δεσμός—Δημητριάδης· Βασιλεῖς Μακεδῶν—Παρμενίδης.

/ Λ' — 713 /

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφεῖαν, ἀνταλλαγὴν τετραδίων καὶ τοπίων στὴ Δαιναὶ Δημήτριον Ἀρσοῦλακην, Χανιά.

/ Λ' — 714 /

Ἰνδικὸς Κύκνος

/ Λ' — 715 /

Καὶ συνεχίζουμε: Ἀνεμοστρόβιλος—Χαρίτων Λάμπρου, Πεζάνος—Καίτη Ἀθανασίου, Μαγικήκη Ἀύρα—Κοκκάδης, Ἀζένιοι—Καραλῆς, Ἐννὼ—Πολίτου. ΤΡΕΜΕΤΕΕΕ...

/ Λ' — 716 /

Τῇ καλλιτεχνίᾳ, Μελαγχολικῇ Ὑπαρξί, τῶν Ἐρμούπολιν, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε, πιστεύω, τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν Δ σή σας; Μαργαρίτα—Φαλαγγά.

/ Λ' — 717 /

Μελαγχολικὸς Καλλιτέχνης

/ Λ' — 718 /

Γόρδιος Δεσμός, μιὰ ἄλλη παροιμία τοῦ λαοῦ—ἐληθὲν ἀσφὶ αὐτῇ—λέει: «Τὰ πράγματα μιλοῦν, τὰ λόγια παύουν».

/ Λ' — 719 /

Διαπλαστέα: Ἐπιστολὴς ἀπευθυνόμενες μόνον μετὰ ψευδώνυμο, χωρὶς ὄνομα, καίονται στὸ ταχυδρομεῖο. Ἐν τῇ ἐπαθῇ! Φίλοι μου, ὅσοι-ες μοῦ στείλατε κάρτες, δὲν τις ἔλαβα, ἔχασαί τε μοῦ σὰς παρακαλῶ στήν (Λ'—632) ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἑλένα Στρογγυλοῦ. Ζητᾷ δρχ. 3.000 μὰ 163.000 φορές συγγνώμην.

/ Λ' — 720 /

Οἱ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (Δ. Σ.)

ΣΤΗ (Μ) ΝΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Φίλοι! γιατί δὲν κάθεστε; στὰ κάταψαλα αὐτὰς τῆς Τῆς, μήπως θέλετε μετὰ νὰ βρῆτε τὸ μετὰ σας; Πολὺ περισσοί, φαίνεται, νομίζετε ὅτι εἶστε καὶ ποιητὰ καὶ σάτυροι καυχᾶστε ὅτι εἶστε.

Μὰ ἐμεῖς σὰς συμβουλεύουμε: Πάψετε νὰ πειράξετε καὶ σὲν καθένα δὴ καὶ κεῖ ἈΡΑΥΜΠΕΣ νὰ μοιράξετε.

Ναὶ μετὰ τὰς παγωμένες σαχλαμάρες σας τρέμουμε. Ἀλλὰ γιατί λέτε: τρέμουμε; τί, εἶστε καὶ... ΒΡΑΔΥΓΑΣΤΟΙ! Ὅσο γιὰ τὰς ἀποκαλύψεις ἦταν ὄνειρο τῆς διμυῖας νάρκης σας. ΝΑ: «ὍΛΕΣ Οἱ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ (Λ'—661) ΕἶΝΑΙ ΤΕΛΕΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ (ΔΙΑΠΛ. ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ)». Ἀν δὲς οἱ ἀνακαλύψεις σας εἶναι σὰν κι' αὐτὲς... συλλυπητρία.

/ Λ' — 721 /

Σταράτη, ποῖ ἡ Δ σή σου; Τσεύχτρα, νὰ περιμένω τετραδιάκι; Πυθία

/ Λ' — 722 /

Ἰαγωνιστικὸς τοπίων. Συμμετοχὴ πένταδραχμος. Προθεσμία μηνιαία. Βραβεῖα 10 !!! 7 εἰς πρῶτους στείλαντας. Δ σή: Τρικαλινὸν, Πόστ Ρεσάντ, Τρικαλίνα.

/ Λ' — 723 /

Ὁ Σύλλογος «Σ. Ε. Κ.» πρωτοπαίνοντας στὸ Διαπλαστικόν, ζητᾷ Ἀλληλογραφίαν Μέλῃ, καὶ Ἀντιπροσώπους παντοῦ! Δ σή: Κύριον Παντελὴν Καστρινογιάννην, Ἡράκλειον Κρήτης.

/ Λ' — 724 /

Ὁ Πρόεδρος: Ἀσίσγγανος

Οἱ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸν γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας.

Ἄλλως δὲν εὐθυνομεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.